

† Μητροπολίτου Ωρωπού και Φυλής Κυπριανού
Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης (Μαξίμοβιτς)

Ἀρχιεπίσκοπος
Σαγγάης καὶ Σάν Φραντσίσκο
(1896 - 1966)

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης
(Μαξίμοβιτς)

† Μητροπολίτου
Ἰωρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ
Προέδρου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

**Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης
(Μαξίμοβιτς)
Ἀρχιεπίσκοπος
Σαγγάης καὶ Σὰν Φραντσίσκο
(1896 - 1966)**

Μνήμη: 19ῆ Ἰουνίου

Ἔκδοσις β΄

Ἐκδόσεις
Ἱερᾶς Μονῆς
Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης
Φυλῆ Ἀττικῆς
2011

- ◆ Ἡλεκτρονικὴ ἐπεξεργασία, σελιδοποίησης:
Ἱ. Μονὴ Ἁγ. Κυπριανοῦ
- ◆ Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Φορητὴ εἰκόνα τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου
ἐκ τοῦ Ἁγιογραφείου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Κυπριανοῦ.
- ◆ Ὅπισθόφυλλο: Λεπτομέρεια τῆς εἰκόνας τῆς σελίδος 11,
ἐκ τοῦ Ἁγιογραφείου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Κυπριανοῦ.
- ◆ Ἐκτύπωση, Βιβλιοδεσία: ΒΙΒΛΙΟΤΕΧΝΙΑ, Ζωοδόχου Πηγῆς
52Α, ΑΘΗΝΑ. Τηλέφ. 210 3801844.

© Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ
Φυλὴ Ἀττικῆς
Τ.Θ. 46006 - ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 133 10 GREECE
Τηλέφωνα: 210 24 11 380, 210 24 11 316
Τηλεαντίγραφα (Telefax): 210 24 11 080
E-mail : kyrianos@synodinresistance.org

ISBN 978-960-8024-28-1

Περιεχόμενα

- 7 Πρόλογος
- 9 Χρονολογικὸς Πίνακας
- 12 Ἀπολυτίκιον
- 13 Βίος καὶ Πολιτεία
 - 1. Στὴν Ρωσία (1896-1921)
 - 2. Στὴν Γιουγκοσλαβία (1921-1934)
 - 3. Στὴν Κίνα (1934-1949)
 - 4. Στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη (1951-1962)
 - 5. Στὴν Δυτικὴ Ἀμερικὴ (1962-1966)
 - 6. Ἀνακομιδὴ καὶ Διακήρυξις
 - 7. «Ἕμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου»

- 41 Θαύματα
 - 1. Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς του
 - 2. «Πῶς πηγαίνει τὸ χέρι σας;»
 - 3. «Εἶναι πεθαμένος εἴκοσι χρόνια!...»

- 47 Διδασκαλίες
 - 1. «Καλούμεθα Χριστιανοί»
 - 2. «Γρηγορεῖτε!»

- 57 Ἐπίσημος Συνοδικὴ Πράξις

Πρόλογος

«Χάρις δὲ τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ ἀνεκδιηγήτῳ
Αὐτοῦ δωρεᾷ» (Β΄ Κορινθ. θ΄ 15)

 ΘΕΩΡΩ τὸν ἑαυτό μου ιδιαίτερα εὐνοημένο ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας, διότι ἀξιώθηκα πολὺ ἔνωρις νὰ «γνωρίσω» τὸν Ἅγιο Ἰωάννη, Ἀρχιεπίσκοπο Σαγγάης καὶ Σὰν Φραντσίσκο, τὸν νεοφανῆ αὐτὸν ἀστέρα τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΠΡΙΝ ἀπὸ εἰκοσιπέντε περίπου χρόνια, δηλαδὴ ὀλίγο μετὰ τὴν ὀσιακὴ κοίμησί του († 1966), ἄκουσα γιὰ τὴν θαυμαστὴ ζωὴ του καὶ τὸν εὐλαβήθηκα βαθύτατα ὡς ἓναν σύγχρονο Ἅγιο τῆς Πίστεώς μας.

ΤΟ 1984 εἶχα τὴν μεγάλη εὐτυχία νὰ προσκυνήσω τὸ θαυματόβρυτο μνημα του στὴν κρύπτη τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Πάντων θλιβομένων ἢ Χαρά», στὸ Σὰν Φραντσίσκο τῆς Καλιφορνίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς.

ΚΑΙ πέρυσι ἡ φιλανθρωπία τοῦ Σωτῆρος μας μὲ ἀξίωσε νὰ παρευρεθῶ στὶς σχετικὲς ἐκκλησιαστικὲς ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ Διακηρύξει τῆς Ἀγιότητός του ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ Ἱερὰ Σύνοδο τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς τοῦ Μητροπολίτου κ. Βιταλίου.

ΑΠΟΚΟΡΥΦΩΜΑ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτῶν εὐλογιῶν ἦταν ἡ δωρεὰ στὸ Μοναστήρι μας ἑνὸς μικροῦ τεμαχίου ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ χαριτωνύμου καὶ χαριτοβρύτου Ἁγίου αὐτοῦ Ἀρχιερέως!...

ΓΙΑ ὅλες αὐτὲς τὶς σωτήριες δωρεὲς ἀφιερῶσαμε
στὸ Μοναστήρι τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων (Ἀφίδναι Ἀττικῆς)
ἕναν ἱερό Ναὸ πρὸς τιμὴν τοῦ νεοφανοῦς Ἁγίου καὶ
τώρα ἐκδίδουμε τὸν θαυμαστὸ Βίο του, ὡς ἕνα μικρὸ
δειγμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Χριστὸ μας, μὲ τὴν
ἐγκάρδια εὐχὴ νὰ ὠφεληθοῦν οἱ εὐσεβεῖς, νὰ τιμηθῇ ὁ
Ἅγιος καὶ νὰ δοξασθῇ τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ
Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

15.4.1995 ἐκκλ. ἡμερ.

† Ζωοδόχου Πηγῆς

† Ὁ Ὡ. & Φ. Κ.

«Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἀσθενι-
κός, εἶναι στὴν πραγματικότητα ἕνα θαῦμα ἀσκητικῆς
σταθερότητος καὶ ἀποφασιστικότητος στὶς ἡμέρες
μας τῆς γενικῆς πνευματικῆς ἀδυναμίας».

Μητροπολίτης

Ἀντώνιος Κραποβίτσκου, † 1936

«Ἄν θέλῃς νὰ ἰδῆς ἕναν ζωντανὸ Ἅγιο,
πήγαινε στὰ Βιτώλια στὸν Πατέρα Ἰωάννη».

Ἐπίσκοπος

Νικόλαος Βελμίροβιτς, † 1956

Χρονολογικὸς Πίνακας Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς

- 1896 Γεννησις (4 Ἰουνίου) στὸ Χάρκωβ (σημερινὴ Οὐκρανία).
Οἱ γονεῖς του Βόρις καὶ Γλαφύρα στὸ Ἅγιο Βάπτισμα τοῦ δίδουν τὸ ὄνομα Μιχαήλ.
- 1907-14 Σπουδάζει στὴν Στρατιωτικὴ Σχολὴ τῆς Πολτάβας.
- 1914-18 Σπουδάζει στὴν Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Χάρκωβ.
- 1921-25 Σπουδάζει στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Βελιγραδίου.
- 1924 Χειροθετεῖται Ἀναγνώστης ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀντώνιο (Κραποβίτσκυ).
- 1925-27 Διδάσκει θρησκευτικὰ σὲ Σερβικὸ κρατικὸ Λύκειο.
- 1926 Κεῖρεται Μοναχὸς στὴν Μονὴ Μίλκοβο καὶ λαμβάνει τὸ ὄνομα Ἰωάννης.
Χειροτονεῖται Ἱερεὺς.

- 1929-34 Διδάσκει στην Ίερατική Σχολή τῶν Βιτωλίων (Μοναστηρίου).
- 1934 Χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀντώνιο (28 Μαΐου). Μεταβαίνει στὴν Σαγγάη τῆς Κίνας (21 Νοεμβρίου), ὅπου παραμένει μέχρι τῆς λήξεως τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.
- 1946 Προάγεται σὲ Ἀρχιεπίσκοπο Σαγγάης.
- 1949 Ταξιδεύει στὴν Ἀμερική, μεριμνώντας γιὰ τὸ ποίμνιό του, τὸ ὁποῖο φιλοξενεῖται προσωρινῶς στὶς Φιλιππίνες, καὶ κατορθώνει νὰ τὸ μεταφέρει στὶς Η.Π.Α.
- 1951 Διορίζεται Ἀρχιεπίσκοπος Δυτικῆς Εὐρώπης.
- 1962 Διορίζεται Ἀρχιεπίσκοπος Δυτικῆς Ἀμερικῆς καὶ Σὰν Φραντσίσκο (ἄφιξις 21 Νοεμβρίου).
- 1966 Κοίμησις του στὸ Σηάτλ τῶν Η.Π.Α. (19 Ἰουνίου).
- 1994 Συνοδικὴ «Διακήρυξις» ἀγιότητός του.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης
(Μαξίμοβιτς)

Ἀπολυτίκιον

Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

ΕΝ κόσμῳ ἐβίωσας,
Ὡς ἀσκητῆς θαυμαστός,
Καὶ γέγονας στήριγμα,
Τῶν λογικῶν τοῦ Χριστοῦ,
Προβάτων μακάριε·
Ἄφθαρτον τὸ σὸν Σκῆνος,
Καὶ ἀκέραιον ὄφθη,
Ἦρον ἀδιαλείπτως,
Τῶν θαυμάτων τὴν χάριν·
Διό σε ὦ Ἰωάννη,
Πόθῳ γεραίρομεν!

«Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»
(Ἑβρ. ιγ' 8)

**Βίος καὶ Πολιτεία
τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Ἰωάννου τοῦ Θαυματουργοῦ
Ἀρχιεπισκόπου
Σαγγάης καὶ Σὰν Φραντσίσκο**

1. Στὴν Ρωσία (1896 - 1921)

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ γεννήθηκε τὴν 4η Ἰουνίου τοῦ 1896 στὴν ἐξοχικὴ κατοικία τῶν γονέων του, ἀπογόνων ἀριστοκρατίας, Βόριδος Ἰβάνοβιτς καὶ Γλαφύρας Μιχαήλοβνα Μαξίμοβιτς, στὴν πόλιν Ἀντάμοβκα τοῦ νομοῦ Χάρκωβ (σημερινῆς Οὐκρανίας) καὶ στὸ Ἅγιο Βάπτισμα ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

Οἱ πρόγονοί του ἀπὸ τὸν πατέρα του ἦσαν Σερβικῆς καταγωγῆς. Ἐνας ἀπὸ τοὺς προγόνους του, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Μητροπολίτης τοῦ Τομπόλσκ, ἦταν ἀσκητὴς ὑψηλῆς πολιτείας, ἱεραπόστολος καὶ συγγραφεὺς πνευματικῶν ἔργων. Ἐζήσε κατὰ τὸ πρῶτο ἡμισυ τοῦ 18ου αἰ. καὶ ἡ διακήρυξις τῆς Ἀγιότητός του (1916) ἦταν ἡ τελευταία ποὺ ἔλαβε χώρα στὴν βασιλεία τοῦ Ἁγίου Βασιλομάρτυρος Νικολάου Β' (1868-1918).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἦταν φιλήσυχο καὶ υπάκουο παιδί. Ἡ ἀδελφή του ἐνθουμείται, ὅτι οἱ γονεῖς του τὸν ἀνέθρεψαν εὐκολα. Σκεπτόμενος γιὰ τὸ μέλλον, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐφηβείας του, δὲν ἀπεφάσιζε γιὰ τὴν πορεία του, διότι δὲν ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἀφιέρωσί του στὸν στρατιωτικὸ ἢ δημόσιο βίο. Αἰσθανόταν μόνον, ὅτι ἡ μελλοντικὴ του ζωὴ θὰ διαπνεόταν ἀπὸ μία ἀνυπέρβλητη ἐπιθυμία γιὰ τὴν Ἀλήθεια, πὺ καλλιεργήθηκε μέσα του ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐνέπνευσαν τὰ παραδείγματα τῶν ἀνθρώπων πὺ ἐθυσίασαν τὴν ζωὴ τους ὑπὲρ τῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Σὲ ἡλικία ἔνδεκα ἐτῶν ἄρχισε τὴν μόρφωσί του στὴν Στρατιωτικὴ Ἀκαδημία τῆς Πολτάβας. Ἦταν ὑποδειγματικὸς φοιτητῆς, ἀλλὰ ἀντιπαθοῦσε δύο μαθήματα: τὴν γυμναστικὴ καὶ τὸν χορὸ. Τὸν ἀγαποῦσαν στὴν Ἀκαδημία, ὅμως αὐτὸς αἰσθανόταν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ ἄλλη ὁδὸ. Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τὶς ἐπαφές του μὲ δύο γνωστούς καθηγητὰς του θρησκευτικῶν στὴν Ἀκαδημία, τὸν Πρωτοπρεσβύτερο Σέργιο Τσετβέρικωφ, συγγραφέα βιβλίων περὶ τοῦ Ἁγίου Παῖσιου Βελιτσκόφσκυ καὶ τῶν Γερόντων τῆς Ἐρήμου τῆς Ὀπτινα, καὶ τὸν διευθυντὴ τῆς τοπικῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Ἀρχιμανδρίτη Βαρλαάμ.

Ἡ ἡμέρα συμπληρώσεως μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ ἔτη τῶν σπουδῶν τοῦ Μιχαὴλ Μαξίμοβιτς στὴν Στρατιωτικὴ Ἀκαδημία συνέπεσε μὲ τὴν ἐνθρόνισι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀντωνίου Κραποβίτσκυ στὴν καθέδρα τοῦ Χάρκωβ. Αὐτὸς ὁ περίφημος Ἱεράρχης καὶ θεολόγος, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ κύριος ἐμπνευστῆς τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Πατριαρχικοῦ θεσμοῦ στὴν Ρωσία, ἀργότερα ἔγινε Μητροπολίτης Κιέβου καὶ Γαλικίας καὶ τελικῶς

ἀνεδείχθη ὡς Πρωθιεράρχης καὶ ὀργανωτῆς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς. Ὁ Ἱεράρχης αὐτὸς πάντοτε ἐνέπνεε τὴν ἐκκλησιόφιλη φοιτητικὴ νεολαία σὲ ὅλα τὰ πνευματικὰ θέματα, χάρις στὸ κύριο γνῶρισμά του: τὴν εἰλικρινῆ του ἀγάπη γι' αὐτήν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος ἄκουσε γιὰ τὸν νεαρὸ Μιχαὴλ Μαξίμοβιτς, περὶ τοῦ ὁποῦ ὠμιλοῦσαν στοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους, καὶ ἐπεθύμησε νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἔτσι στὸ Χάρκωβ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος ἔγινε πνευματικὸς ὁδηγὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ αὐτὴ ἡ σχέση διήρκεσε μέχρι τοῦ θανάτου του († 1936).

Στὴν πόλι αὐτὴ ὁ Μιχαὴλ ἐσπούδασε Νομικά, πῆρε τὸ πτυχεῖο του τὸ 1918 καὶ ὑπηρέτησε γιὰ τρία περίπου ἔτη στὰ Δικαστήρια τοῦ Χάρκωβ τὶς ἡμέρες ποὺ τὴν Οὐκρανία ἐξουσίαζε ὁ Κοζάκος Σκαραπάτσκυ. Ἀλλὰ ἡ καρδιὰ τοῦ μέλλοντικῶ Ἱεράρχου ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτο. Δαπανοῦσε ὅλο τὸν ἐλεύθερον χρόνον του στὸ Πανεπιστήμιον, ὅπου μελετοῦσε πνευματικὰ συγγράμματα, εἰδικὰ τοὺς Βίους τῶν Ἁγίων.

«Ὅταν σπούδαζα τὴν κοσμικὴ ἐπιστήμη», εἶπε ὁ Ἅγιος κατὰ τὴν ἐκλογή του στὴν Ἀρχιερωσύνη, «ὄλο καὶ περισσότερο ἐμβάθυνα στὴν ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν, στὴν σπουδὴ τῆς πνευματικῆς ζωῆς».

Ἐπισκεπτόμενος τὸ Μοναστήρι, ὅπου διέμενε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος, ὁ Μιχαὴλ εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ προσεύχεται στὸν τάφον ἐνὸς ἀσκητοῦ τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰ., τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μελετιίου Λεόντιεβιτς, ἐνὸς βαθειὰ εὐλαβομένου, ἀλλὰ μὴ ἀνακηρυγμένου, δικαίου. Ἡ ψυχὴ τοῦ νεαροῦ Ἁγίου ἐτρῶθη ἀπὸ τὴν δίψαν γιὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πραγματικοῦ σκοποῦ καὶ δρόμου τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Στὸν Μιχαὴλ ἐπίσης προεκάλεσε βαθειὰ ἐντύπωση ὁ Ἐπίσκοπος Βαρνάβας, ὁ μετέπειτα Πατριάρχης Σερβίας, κατὰ τὴν ἐπίσκεψί του στὸ Χάρκωβ. Ὁ νέος Σέρβος Ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος ἔτυχε θερμῆς ὑποδοχῆς ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀντώνιο, διηγήθηκε σὲ αὐτὸν τὴν θλίψη τοῦ Σερβικοῦ λαοῦ ὑπὸ τὸν Τουρκικὸ ζυγὸ. Αὐτὸ συνέβη τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1917, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι τῶν Μπολσεβίκων, ὅταν οἱ Σέρβοι, οἱ ὁποῖοι πολεμοῦσαν κατὰ τὸν Α΄ Παγκόσμιον Πόλεμον ἐναντίον τῆς Γερμανίας, Αὐστροουγγαρίας, Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας, δὲν εἶχαν πλέον καθόλου ἐδάφη ἐλεύθερα ἐχθρικῆς κατοχῆς. Χάρις στὴν ἔμπνευσι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀντωνίου, ἡ ἀνταπόκρισις τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ὑποστήριξι τῶν Σέρβων ἦταν ὁμόφωνος. Μέσω αὐτοῦ τοῦ παραδείγματος, ὁ Μιχαὴλ ἀνεγνώρισε τὴν καθολικὴ σημασία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ὑποχρέωσι ἐνὸς Ἐπισκόπου νὰ ἀνταποκρίνεται στὶς ἀνάγκες ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν. Μὲ τὴν σειρά του, ὁ Ἐπίσκοπος Βαρνάβας, ὅταν ἔγινε Πατριάρχης, ἦταν πολὺ φιλόξενος καὶ ἐξυπηρετικὸς στὴν Ἱεραρχία τῆς ἐμπεριστάτου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς.

2. Στὴν Γιουγκοσλαβία (1921-1934)

Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ἀνάγκασε τὸ 1921 τὴν οἰκογένεια Μαξίμοβιτς νὰ ξενιτευθῆ στὴν Γιουγκοσλαβία, ὅπου ὁ Μιχαὴλ ἐσπούδασε Θεολογία στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἁγίου Σάββα στὸ Βελιγράδι καὶ πῆρε τὸ πτυχίον του τὸ 1925.

Κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῶν σπουδῶν του, ἐκάρη Ἀναγνώστης στὸ Βελιγράδι ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀντώνιο, ὁ ὁποῖος κατόπιν, τὸ 1926, τὸν ἔκειρε

Μοναχὸ στήν Ἱερὰ Μονὴ Μίλκοβο μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάννης, εἰς τιμὴν τοῦ μακρυνοῦ συγγενοῦς του καὶ ἀνακηρυγμένου πρόσφατα τότε Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Τομπόλσκ, καὶ σύντομα τὸν ἐχειροτόνησε Ἱεροδιάκονο. Στὴν ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου τοῦ ἰδίου ἔτους, ὁ νεαρὸς Μοναχὸς ἔγινε Ἱερομόναχος ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Τσελιαμπίνσκ Γαβριήλ.

Αὐτὰ τὰ χρόνια ἦταν καθηγητὴς θρησκευτικῶν σὲ Σερβικὸ Λύκειο καὶ τὸ 1929 διωρίσθηκε στήν Ἱερατικὴ Σχολὴ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στήν πόλι Βιτώλια (Μοναστήριον) ποὺ ἀνήκει στήν Ἐπισκοπὴ Ἀχρίδος.

Στὰ Βιτώλια ὁ Ἅγιος ἐκέρδισε τὴν ἀγάπη τῶν φοιτητῶν του καὶ ἐδῶ ἔγιναν γνωστοὶ οἱ πνευματικοὶ του ἀγῶνες. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης προσευχόταν διαρκῶς, τελοῦσε καθημερινῶς τὴν Θεία Λειτουργία ἢ παρευρίσκετο σὲ Αὐτὴν καὶ μετελάμβανε τῶν Ἁγίων Μυστηρίων, νήστευε αὐστηρῶς καὶ συνήθως ἔτρωγε μία φορὰ τὴν ἡμέρα, ἀργὰ τὸ βράδυ. Ὁ Ἅγιος, μὲ πατρικὴ ἀγάπη, ἐμφύτευε ὑψηλὰ πνευματικὰ ἰδεώδη στοὺς σπουδαστάς, οἱ ὅποιοι ἀνεκάλυψαν πρῶτοι τὴν μεγάλη πνευματικὴ του ἄθλησι: παρετήρησαν ὅτι ποτὲ δὲν ξάπλωνε γιὰ νὰ κοιμηθῇ! Ὁ ὕπνος τὸν ἐπισκεπτόταν μετὰ ἀπὸ ὑπερβολικὴ κόπωση καὶ συνήθως γονατισμένον στήν γωνία τοῦ κελλίου του κάτω ἀπὸ τὶς Ἅγιες Εἰκόνες.

Ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐπαρχίας ἐκεῖνης, ὁ γνωστὸς γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ σοφία του Νικόλαος Βελιμίροβιτς, ὁ σύγχρονος «Χρυσόστομος τῶν Σέρβων», ὅπως ἐπιτυχῶς ἀπεκλήθη, ἐκτιμοῦσε καὶ ἀγαποῦσε τὸν νεαρὸ Ἱερομόναχο Ἰωάννη. Μία ἡμέρα ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὴν Σχολὴ μετὰ ἀπὸ ἐπίσκεψί του, ἐστράφη σὲ μιὰ ομάδα σπουδαστῶν καὶ εἶπε: «Παιδιά, νὰ ἀκοῦτε

τὸν π. Ἰωάννη, εἶναι Ἄγγελος Θεοῦ σὲ μορφή ἀνθρώπου».

Οἱ ἴδιοι οἱ σπουδασταὶ ἦσαν πεπεισμένοι, ὅτι ὁ Ἅγιος ζοῦσε Ἀγγελικὴ ζωή. Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ταπεινωσίς του, ὁμοιάζαν πρὸς τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ταπεινώσι τῶν μεγάλων ἀσκητῶν καὶ ἀναχωρητῶν. Ἦταν γεμάτος ἀγάπη πρὸς ὅλους, ιδίως τὰ παιδιά, ἐξυπηρετικός, ἀπλοῦς, πρόσχαρος, πρᾶος, συμπαθής, ἐλεήμων. Ποτὲ δὲν τὸν εἶδε κανεὶς θυμωμένο, ποτὲ δὲν κατέκρινε κάποιον, ποτὲ δὲν ὠμιλοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ζοῦσε τὰ γεγονότα τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου σὰν νὰ τὰ ἔβλεπε μπροστά του. Πάντοτε ἐγνώριζε τὸ κεφάλαιο τῆς Ἁγίας Γραφῆς γιὰ νὰ εὔρη ἓνα γεγονὸς καί, ὅταν χρειάζόταν, μπορούσε πάντοτε νὰ ἀναφέρῃ τὸ ἐδάφιο.

Ἐγνώριζε τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ιδιομορφία κάθε σπουδαστοῦ, ὥστε σὲ κάθε στιγμή μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὶ ἤξερε ἢ δὲν ἤξερε ὁ σπουδαστής. Ὁ Ἅγιος εἶχε ἓνα εἰδικὸ χάρισμα ἀπὸ τὸν Θεό: μία ἐξαιρετικὴ μνήμη. Ἐπομένως, μπορούσε νὰ βαθμολογῇ τοὺς σπουδαστὰς του, χωρὶς νὰ ἀνατρέχῃ σὲ ἀρχεῖα καὶ σημειώσεις. Ἡ ἀγάπη συνέδεε τὸν π. Ἰωάννη καὶ τοὺς σπουδαστὰς μεταξύ τους. Γι' αὐτοὺς ὁ Ἅγιος ἦταν ἡ ἐνσάρκωσις ὅλων τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν. Δὲν παρατηροῦσαν κανένα ἐλάττωμα σ' αὐτόν, οὔτε στὴν ὁμιλία του (εἶχε μία ἐλαφρὰ βραδυγλωσσία). Δὲν ὑπῆρχε πρόβλημα προσωπικὸ ἢ κοινό, τὸ ὁποῖο νὰ μὴν μπορούσε αὐτὸς νὰ ἐπιλύσῃ ἀμέσως. Δὲν ὑπῆρχε ἐρώτησις, γιὰ τὴν ὁποία νὰ μὴν εὔρισκε ἀπάντησι, πού ἦταν πάντοτε ἀκριβής, σαφής, τέλεια καὶ πλήρης, διότι ἦταν πραγματικὰ μορφωμένος ἄνθρωπος. Ἡ μόρφωσίς του, ἡ σοφία του, βασιζόταν στὸ πιὸ σταθερὸ θεμέλιο, τὸν φόβο τοῦ Κυρίου. Ὁ

Ἅγιος προσευχόταν θερμὰ γιὰ τοὺς σπουδαστὰς του. Τὶς νύκτες ἐφρόντιζε στοργικὰ γιὰ τὸν καθένα: τακτοποιοῦσε τὸ προσκέφαλο τοῦ ἑνός, τὸ σκέπασμα τοῦ ἄλλου. Ἐξερχόμενος τοῦ θαλάμου, εὐλογοῦσε τὸν κοιμώμενο μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ ἀπομακρυνόταν ἀθόρυβα.

Τὴν πρώτη ἐβδομάδα τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης δὲν ἔτρωγε τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα μικρὸ πρόσφορο καθημερινῶς· τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Τὸ Μ. Σάββατο τὸ σῶμα του ἦταν τελείως ἐξαντλημένο... Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἀνακαινιζόταν καὶ ἐπανακτοῦσε τὶς δυνάμεις του... Στὸν Ὁρθρο τοῦ Πάσχα ἀναφωνοῦσε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» σὰν ὁ Χριστὸς νὰ ἀναστηνόταν ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὴν νύκτα... Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε... Ἡ πασχάλια χαρά, πού ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ τὸν Ἅγιο, μεταδιδόταν στὸν καθένα μέσα στὴν Ἐκκλησία... Ὅποιος ἦταν στὸν Ναὸ μὲ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸ Πάσχα, τό δοκίμαζε αὐτό.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἄρχισε νὰ συγγράφῃ ἀξιόλογα πνευματικὰ κείμενα, ὅπως μία μελέτη γιὰ τὴν τιμὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, διακρινομένη γιὰ τὴν μεστότητα καὶ ἀκρίβειά της. Τὴν δραστηριότητά του αὐτὴν συνέχισε μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου του. Ἄν καὶ δὲν μᾶς ἄφησε συστηματικὰ ἔργα, τὰ συνεχῆ ἄρθρα του στὸν ἐκκλησιαστικὸ τύπο τῆς ἐποχῆς του, καὶ ἀργότερα οἱ Ἐκθέσεις του στὴν Σύνοδο, εἶναι σαφῶς ἐρριζωμένα στὴν Ὁρθόδοξη Πατερικὴ Θεολογία, καὶ διακρίνονται γιὰ τὴν βαθειὰ πνευματικότητα, τὴν μετριοπάθεια καὶ νηφαλιότητα, τὴν λιτότητα καὶ σαφήνεια, τὴν πληρότητα καὶ γλαφυρότητά τους. Στὸν εὐλαβῆ ἀναγνώστη εἶναι αἰσθητό, ὅτι ἡ συγγραφικὴ

παραγωγή τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου ἐκφράζει τὰ ἐν Χριστῷ βιώματά του, γι' αὐτὸ εὐωδιάζει καὶ καταθέλγει τὴν ψυχή.

Ἴσως αὐτὸ τὸ ἰδιαίτερο θεολογικὸ χάρισμα τοῦ εὐλογημένου Ἰωάννου θὰ εἶχε διαπιστώσει πρῶτα ὁ Μητροπολίτης Ἀντώνιος Κραποβίτσκι, γι' αὐτὸ καὶ ὅταν τὸν ἐχειροτόνησε Ἐπίσκοπο τοῦ ἀπηύθυνε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὴν ἐξῆς χαρακτηριστικὴ προτροπή:

«Ἀγάπα τὴν θεολογία καὶ προσπάθησε νὰ διεισδύης στὰ βάθη της. Μὲ αὐτὴν φώτιζε τὴν ψυχὴ σου καὶ τίς ψυχὰς τῶν γύρω σου, καὶ μὲ τὴν μάθησί σου δίδε στὸν νοῦ σου ψυχοσωτήρια τροφή...».

3. Στὴν Κίνα (1934-1949)

ΤΟ 1934 ἡ Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς ἀπεφάσισε νὰ ἀνυψώσῃ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη στὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα καὶ νὰ τὸν διορίσῃ στὴν πόλι Σαγγάη, ὡς Βοηθὸ Ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπαρχίας τῆς Κίνας, ὅπου ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πολυπληθὴς Ρωσικὴ παρουσία μεταναστῶν ἐξ αἰτίας κυρίως τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Κομμουνισμοῦ στὴν πατρίδα τους.

Γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Ἅγιο τίποτε δὲν ἦταν πιὸ ἀπόμακρο ἀπὸ τὴν σκέψι αὐτῆ, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν διήγησι μιᾶς γνωστῆς του στὴν Σερβία. Τὸν συνάντησε στὸ τραμ καὶ τὸν ἐρώτησε, γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε ἔλθει στὸ Βελιγράδι. Ἀπάντησε ὅτι ἤλθε, διότι κατὰ λάθος ἔλαβε μήνυμα γιὰ κάποιον ἄλλο Ἱερομόναχο Ἰωάννη, τὸν ὁποῖον θὰ ἔκαναν Ἐπίσκοπο. Ὅταν τὸν συνάντησε τὴν ἐπομένη ἡμέρα, τῆς εἶπε ὅτι τὸ λάθος ἦταν χειρότερο ἀπὸ αὐτὸ πὸν περίμενε, διότι ἔμαθε ὅτι εἶχαν ἀποφασίσει νὰ χειροτονήσουν Ἐπίσκοπο

αὐτὸν τὸν ἴδιο!

Ὅταν ἀντέταξε στὴν Σύνοδο ὅτι ἦταν βραδύ-
γλωσσος, τοῦ εἶπαν ὅτι καὶ ὁ Προφήτης Μωϋσῆς
εἶχε τὴν ἴδια δυσκολία...

Ἡ χειροτονία ἔγινε τὴν 28η Μαΐου τοῦ 1934. Ὁ
Ἅγιος Ἰωάννης ἦταν ὁ τελευταῖος Ἐπίσκοπος, τὸν
ὁποῖον ἐχειροτόνησε ὁ Μητροπολίτης Ἀντώνιος.

Ὁ νέος Ἐπίσκοπος ἔφθασε στὴν Σαγγάη ἀπὸ
τὴν Σερβία τὴν 21η Νοεμβρίου τοῦ 1934, Ἐορτὴ τῶν
Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου. Πολὺς κόσμος εἶχε συγκεν-
τρωθῆ στὸ λιμάνι, γιὰ νὰ ὑποδεχθῆ τὸν νέο του
Ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος ὀλόκαρδα ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά
του καὶ πολὺ σύντομα ἀνεδείχθη μία ἐξέχουσα φυσιο-
γνωμία τῆς Σαγγάης.

Ἡ ὀλοκλήρωσις τοῦ τεραστίου Καθεδρικοῦ Ναοῦ
καὶ ἡ ἐπίλυσις ἐνὸς χρονίζοντος ἐκκλησιαστικοῦ
προβλήματος, τὸν ἀνέμεναν. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης σύν-
τομα εἰρήνευσε τὰ πράγματα καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἀπο-
κατέστησε σχέσεις μὲ τοὺς Σέρβους, Ἕλληνας καὶ
Οὐκρανοὺς στὴν δικαιοδοσία του. Ἐπίσης, ὀλοκλή-
ρωσε τὴν κατασκευὴ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, ἀφιερω-
μένου στὴν τιμὴ τῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνας «Ἐγ-
γυήτρια τῶν Ἀμαρτωλῶν» καὶ τοῦ τριώροφου Ἐκ-
κλησιαστικοῦ Οἴκου μὲ καμπαναριό. Πρόσεξε ἰδιαι-
τέρως τὴν πνευματικὴ μόρφωσι τῶν νέων. Ἐδίδασκε
ὁ ἴδιος θρησκευτικὰ στὶς μεγαλύτερες τάξεις τῆς
Ἐμπορικῆς Σχολῆς καὶ πάντοτε ἦταν παρὼν στὶς ἐξε-
τάσεις γιὰ τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα σὲ ὅλα τὰ σχο-
λεῖα τῆς Σαγγάης. Ἦταν ὁ ἐμπνευστὴς καὶ ὁδηγὸς
στὴν κατασκευὴ Ναῶν, νοσοκομείων, ἀσύλων γιὰ
τοὺς ψυχασθενεῖς, ὀρφανοτροφείων, γηροκομείων,
ἐντευκτηρίων καὶ ἐν συντομίᾳ ὅλων τῶν κοινωνι-
κῶν δραστηριοτήτων τῶν Ρώσων στὴν Σαγγάη. Ὁ

Ἅγιος, ἐνωμένος μὲ τὸ ποίμνιό του, συμμετεῖχε ἀπ' εὐθείας σὲ ὅλες τὶς πρωτοβουλίες τῶν ὀργανισμῶν τῶν μεταναστῶν, ἀλλὰ - παρὰ τὶς ποικίλες αὐτὲς ποιμαντικὲς ἀπασχολήσεις του - ἔμενε ξένος γιὰ τὸν κόσμο.

Αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς μιᾶς ἔντονης ἐσωτερικῆς ζωῆς καὶ μιᾶς ζηλευτῆς ἐξωτερικῆς δραστηριότητος ἦταν τὸ πολὺ χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τῆς προσωπικότητός του σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς πολυτάραχης ποιμαντικῆς του πορείας.

Ἦταν ἄνθρωπος τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς μὲ κέντρο τὴν Θεία Εὐχαριστία καὶ τὴν Θεία Λατρεία· ἀπὸ ἐκεῖ ἀντλοῦσε τὴν δύναμι καὶ τὴν ἀγιότητα.

Ἐνας συνεπίσκοπός του γράφει σχετικὰ:

«Ὅπως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης, τὸ παράδειγμα τοῦ ὁποίου ἀκολουθοῦσε ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης, ἡ πλήρης Χάριτος δύναμις του προερχόταν πρωτίστως ἀπὸ τὴν καθημερινή του συμμετοχὴ στὰ Ἅγια Μυστήρια. Ἀργότερα, θὰ κατέλυε χωρὶς βιασύνῃ τὰ Ἅγια Δῶρα, παραμένοντας ἐπ' ἀρκετὸν στὸ Ἱερό, εἰδικὰ τὶς καθημερινές, ὅταν ὁ ἴδιος τελοῦσε τὴν Θεία Λειτουργία. Ἡ προσευχὴ του καὶ τὸ τι αὐτὲς τὶς στιγμὲς ζοῦσε εἶναι ἓνα μυστήριον, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν τολμοῦμε καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ὁμιλήσουμε. Πέραν αὐτοῦ, ἦταν πάντοτε σχεδὸν ταυτοχρόνως μὲ τὸν λαὸ -ἀκούγοντάς τον, βοηθώντας τον - καὶ σὲ πνευματικὴ κοινωνία μὲ τοὺς Ἁγίους... Ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης ὅταν ταξίδευε, ἔπαιρνε μαζί του μία πλήρη σειρά λειτουργικῶν βιβλίων...».

Ἔτσι ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς του στὴν Σαγγάη, ὅπως καὶ πρὶν, λειτουργοῦσε καθημερινῶς. Ὅπου καὶ νὰ εὐρίσκετο, ποτὲ δὲν παρέλειπε τὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες. Κάποτε, λόγῳ τῆς συνεχοῦς

ὀρθοστασίας, τὸ πόδι του πρήσθηκε πάρα πολὺ καὶ ἡ ἰατρικὴ ὁμάδα ποὺ τὸν ἐξέτασε φοβόταν γιὰ γάγγραινα. Τοῦ συνέστησαν νὰ νοσηλευθῆ ἀμέσως. Ὁ Ἅγιος ἀρνήθηκε. Τότε οἱ ῥῶσοι ἰατροὶ ἐμήνυσαν στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ, ὅτι δὲν ἀνελάμβαναν εὐθύνη γιὰ τὴν υἰεὶα καὶ τὴν ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς. Τὰ μέλη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς, μετὰ ἀπὸ ἐξαντλητικὲς νουθεσίες, ἀκόμη καὶ ἀπειλές, ἀνάγκασαν τὸν Ἅγιο νὰ συμφωνήσῃ καὶ τὸν ἔστειλαν στὸ νοσοκομεῖο. Τὸ Ἀπόγευμα ὅμως ἔφυγε ἀπὸ αὐτὸ μόνος του καὶ στὶς 6 μ.μ. προΐστατο τῆς Ἀγρυπνίας τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐνῶ τὸ πρήξιμο εἶχε τελείως ἐξαφανισθῆ!...

Ὁ Ἅγιος ἐπιτελοῦσε ὅλο τὸν κύκλο τῶν καθημερινῶν Ἀκολουθιῶν, χωρὶς καμμία περικοπὴ, καὶ στὸ Ἀπόδειπνο διάβαζε - ὡς ὑπερβολικὰ φιλοάγιος - μέχρι καὶ πέντε ἢ παραπάνω Κανόνες πρὸς τιμὴν τῶν ἑορταζομένων Ἀγίων τῆς ἡμέρας. Δὲν ἐπέτρεπε ὁμιλίες χωρὶς μεγάλη ἀνάγκη στὸ Ἱερὸ Βῆμα καὶ προσωπικῶς ἐφρόντιζε γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τῶν παιδιῶν ποὺ διακονοῦσαν, μάλιστα δὲ ἔγραψε ἓνα «Τυπικὸν Συμπεριφορᾶς» γι' αὐτά, τὸ ὁποῖο μὲ αὐστηρότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀγάπη, τὰ ἀνάγκαζε νὰ συμμορφῶνται. Μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία παρέμενε στὸ Ἱερὸ δύο καὶ τρεῖς ὥρες ἐν προσευχῇ καὶ θεωρίᾳ καὶ μία φορὰ εἶπε: «Πόσο δύσκολο εἶναι νὰ ἀρπαγῆς ἀπὸ τὴν προσευχῇ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς στὴν κοσμικὴ τύρβη!». Τὴν νύκτα παρέμενε ἄγρυπνος...

Ἡ ἀσκητικὴ αὐτὴ ἀγωγή ἀντικατόπτριζε μίαν βαθειὰ ἐσωτερικὴ ζωὴ, πλούσια σὲ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ ξεχειλίζαν πρὸς τὰ ἔξω, ἄν καὶ ὁ Ἅγιος προσπαθοῦσε νὰ τὰ καλύπτῃ μὲ τὸ πέπλο τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς διὰ Χριστὸν σαλότητος: οἱ πιστοὶ

ὠμολογοῦσαν, ὅτι πολλὲς φορὲς τὸν ἔβλεπαν μέσα στὸ Ἴακτιστο Φῶς, ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἄλλοτε μέσα στὸ Ἱερὸ Βῆμα καὶ ἄλλοτε ὅταν ἐκήρυττε!...

Ποτὲ δὲν ἔκανε «κοινωνικὲς ἐπισκέψεις», παρὰ ἐμφανιζόταν ξαφνικὰ σ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἀνάγκη, ἀπροσδόκητα, κάθε στιγμή μὲ ὅποιεσδήποτε καιρικὲς συνθήκες καὶ τίς πιὸ ἀσυνήθιστες ὥρες. Καθημερινῶς ἐπισκεπτόταν τοὺς ἀρρώστους μὲ τὴν Θεία Μετάληψι. Τακτικὰ τὸν ἔβλεπαν βραδυνὲς ὥρες, μὲ κακοκαιρία, στοὺς δρόμους τῆς Σαγγάης, μὲ τὴν ἐπισκοπικὴ ράβδο στὸ χέρι καὶ τὸ ράσο του νὰ ἀνεμίζη. Στὴν ἐρώτησι, ποῦ πηγαίνει μὲ τέτοιο καιρὸ, ἀπαντοῦσε: «Πρέπει νὰ ἰδῶ τὸν τάδε ἐδῶ κοντά!...» Ἄλλ' ὅταν τὸν συνώδευαν, αὐτὸ τὸ «ἐδῶ κοντά» ἦταν μερικὰ χιλιόμετρα!...

«Ὅταν μεριμνᾷς γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων», ἔλεγε ὁ Ἅγιος, «πρέπει νὰ θυμᾶσαι, ὅτι ἔχουν καὶ σωματικὲς ἀνάγκες, οἱ ὁποῖες ἐκδηλώνουν ἔντονα τὴν παρουσία τους. Δὲν μπορείς νὰ κηρύττης τὸ Εὐαγγέλιο, χωρὶς νὰ ἐπιδεικνύης ἀγάπη στὰ ἔργα». Μία ἐκφρασις τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης τοῦ Ἁγίου ἦταν ἡ ἴδρυσις τοῦ ὀρφανοτροφείου τοῦ Ἁγίου Τύχωνος τοῦ Ζαντόνσκ, γιὰ ὀρφανὰ καὶ γιὰ παιδιὰ πτωχῶν γονέων. Συγκέντρωσε μερικὲς γυναῖκες καὶ μὲ τὴν βοήθειά τους ἄρχισε μὲ ὀκτῶ παιδάκια. Μὲ τὸν καιρὸ τὸ ὀρφανοτροφεῖο προώδευσε τόσο πολὺ, ὥστε φιλοξένησε ἑκατοντάδες παιδιὰ στὰ δεκαπέντε χρόνια τῆς λειτουργίας του. Ὁ ἴδιος ὁ Βλαντίκα μάζευε τὰ ἄρρωστα καὶ πεινασμένα παιδιὰ ἀπὸ δρόμους καὶ σκοτεινὰ σοκάκια τῆς Σαγγάης. Μία φορὰ ἔφερε ἓνα κοριστάκι στὸ ὀρφανοτροφεῖο, τὸ ὁποῖο «ἀγόρασε» ἀπὸ ἓνα Κινέζο γιὰ ἓνα μπουκάλι βότκα!...

Οἱ πιστοὶ τῆς Ἐπαρχίας τῆς Σαγγάης ἔτρεφαν βαθειὰ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν Ἀρχιερέα τους, ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ ἐξῆς ἀποσπάσματα ἐπιστολῆς τους πρὸς τὸν Μητροπολίτη τοῦ Χαρμπὶν Μελέτιο τὸ 1943:

«Ἐμεῖς οἱ λαϊκοὶ δὲν μπορούμε οὔτε νὰ προσεγγίσουμε τὶς εὐρεῖς γνώσεις του τῆς θεολογίας, τῆς πολυμαθείας του, τῶν ὁμιλιῶν του, βαθέως ἐμποτισμένων ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Πίστι, οἱ ὁποῖες ἐκφωνοῦνται σχεδὸν καθημερινῶς καὶ ἐκδίδονται τακτικῶς. Ἐμεῖς, ὁ λαὸς τῆς Σαγγάης, θὰ ὁμιλήσουμε γι' αὐτὸ πὸν βλέπουμε καὶ αἰσθανόμεθα στὴν πολυεθνικὴ πόλι μας, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἐπισκόπου μας, αὐτὸ πὸν βλέπουμε μὲ τὰ ἀμαρτωλὰ μάτια μας καὶ αὐτὸ πὸν αἰσθανόμεθα μὲ τὴν χριστιανικὴ καρδιά μας... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐλεύσεώς του: τὸ λυπηρὸ φαινόμενο τοῦ διχασμοῦ τῶν ἐκκλησιῶν σταμάτησε· ὀρφανοτροφεῖο τοῦ Ἁγίου Τύχωνος Ζαντόνσκ, τὸ ὁποῖο τρέφει, ἐνδύει καὶ μορφώνει 200 παιδιὰ, κτίσθηκε ἐκ τοῦ μηδενός· σταδιακῶς, ἢ κατάστασις τοῦ πτωχοκομείου τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου τοῦ ἐλειήμονος καλυτέρευσε· τοὺς ἀρρώστους σὲ ὅλα τὰ νοσοκομεῖα τῆς Σαγγάης ἐπισκέπτονται Ἱερεῖς καὶ τοὺς μεταλαμβάνουν κανονικῶς καί, σὲ περίπτωσι θανάτου, ἀκόμη καὶ ἀστέγων, ἐπιτελεῖται εὐπρεπῆς κηδεῖα· τοὺς ψυχοπαθεῖς, οἱ ὁποῖοι μένουν σὲ νοσοκομεῖο μακρὰ ἀπὸ τὴν πόλι, τοὺς ἐπισκέπτεται ὁ ἴδιος προσωπικῶς· οἱ φυλακισμένοι ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ μεταλαμβάνουν σὲ Θ. Λειτουργίες πὸν τελοῦνται στὶς φυλακὲς

κάθε μῆνα. Δίδει σοβαρὴ προσοχὴ στὴν διαπαιδαγώγησι τῶν νέων μὲ τὸ αὐστηρὸ Ὁρθόδοξο καὶ ἐθνικὸ μας πνεῦμα. Σὲ πολλὰ μὴ ρωσικὰ σχολεῖα, τὰ παιδιὰ μας διδάσκονται θρησκευτικὰ μαθήματα. Στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς τῆς Κοινότητός μας βλέπουμε πῶς μᾶς ὁδηγεῖ, ὑπερασπιζόμενος ἐμᾶς καὶ τὶς αἰώνιες ρωσικὲς ἠθικὲς ἀρχές. Ὅλες οἱ ομάδες τῶν αἰρετικῶν καὶ οἱ ὁμολογίες τῶν ἑτεροδόξων, κατανοοῦν πλέον, ὅτι τὸ νὰ πολεμήσουν τέτοιον στυλο τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως εἶναι πάρα πολὺ δύσκολο. Ὁ Ἐπίσκοπός μας ἀκούραστα ἐπισκέπτεται τοὺς Ναοὺς, τὰ νοσοκομεῖα, τὰ σχολεῖα, τὶς φυλακές, τὶς πολιτικὲς καὶ στρατιωτικὲς ὀργανώσεις, πάντοτε μεταφέροντας μαζί του τὴν εἰρήνη καὶ τὴν πίστι. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐλεύσεώς του οὔτε ἓνας ἄρρωστος δὲν ἔμεινε χωρὶς τὴν εὐχὴ του καὶ τὴν προσωπικὴ του ἐπίσκεψι. Μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ φωτιστοῦ μας πολλοὶ ἔλαβαν ἀνακούφισι καὶ ὑγεία. Ἐκεῖνος, σὰν πυρσός, φωτίζει τὴν ἁμαρτωλότητά μας, σὰν σήμαντρο ξυπνᾷ τὴν συνείδησί μας καὶ διεγείρει τὶς ψυχές μας στὸν χριστιανικὸ ἀγῶνα, μᾶς προσκαλεῖ ὡς καλὸς ποιμὴν γιὰ λίγο νὰ ἀφήσουμε τὴν γῆ καὶ τὴν κοσμικὴ φθορὰ καὶ νὰ ἀνυψώσουμε τοὺς ὀφθαλμοὺς μας στὸν οὐρανό, ὅθεν ἤξει ἡ βοήθεια ἡμῶν”. Δηλαδή, εἶναι παράδειγμα, ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, “ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνεΐᾳ” (Α΄ Τιμοθ. δ΄ 12)!».

Οἱ εὐσεβεῖς Ρῶσοι δὲν λάθεψαν στὴν ἐκτίμησι τοῦ ἔργου τοῦ ποιμένου των, ὁ ὁποῖος ἦταν ἔτοιμος «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῦσαι» ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του.

Τὸ θαυματουργικὸ καὶ προορατικὸ χάρισμα τοῦ Ἁγίου ἦσαν πολὺ γνωστὰ στὴν Σαγγάη. Μία φορὰ τὴν Διακαινήσιμο ἑβδομάδα πῆγε στὸ ἑβραϊκὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς Ὀρθοδόξους ἀσθενεῖς ἐκεῖ. Ὅταν πέρασε ἀπὸ ἕναν θάλαμο, σταμάτησε μπροστὰ σὲ ἕνα χώρισμα, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἦταν τὸ κρεβάτι μιᾶς ἐτοιμοθάνατης ἡλικιωμένης ἑβραίας. Ἡ οἰκογένειά της ἦταν ἐκεῖ καὶ ἀνέμενε τὸν θάνατό της. Ὁ Ἅγιος ἀνύψωσε τὸν Σταυρὸ πάνω ἀπὸ τὸ χώρισμα καὶ ἀναφώνησε δυνατά: «Χριστὸς Ἀνέστη!» καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ὡς τοῦ θαύματος, ἡ ἐτοιμοθάνατη γυναίκα συνήλθε καὶ ζήτησε νερό. Τὸ ἰατρικὸ προσωπικὸ ἔμεινε κατάπληκτο ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τῆς γυναίκας, ἡ ὁποία μόλις πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἀπέθνησκε. Ἡ γυναίκα ἀνέρρωσε καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο!... Τέτοια περιστατικὰ εἶναι ἀναρίθμητα.

Μία φορὰ προσεκάλεσαν τὸν Ἅγιο νὰ μεταλάβῃ ἕναν ἐτοιμοθάνατο στὸ νοσοκομεῖο. Πῆρε τὰ Ἅγια Δῶρα καὶ πῆγε μαζί μὲ ἕναν ἄλλο Κληρικό. Ὅταν ἔφθασαν στὸ νοσοκομεῖο, συνάντησαν ἕναν νεαρὸ περίπου εἴκοσι ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε φουσαρμόνικα. Εἶχε ἤδη ἀναρρώσει καὶ ἦταν ἐτοιμος σὲ λίγο νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Ὁ Ἅγιος τὸν ἐφώναξε καὶ τοῦ εἶπε: «θέλω νὰ σὲ μεταλάβω αὐτὴν τὴν στιγμή». Ὁ νεαρὸς ἀμέσως ἐξωμολογήθηκε καὶ κοινώνησε. Κατάπληκτος ὁ Κληρικὸς ἐρώτησε τὸν Ἅγιο, γιατί δὲν πῆγε στὸν ἐτοιμοθάνατο, ἀλλὰ σταμάτησε στὸν νεαρὸ πού ἔδειχνε καλὰ στὴν ὑγεία του. Ὁ Ἅγιος ἀπάντησε ἀπλᾶ: «Αὐτὸς θὰ πεθάνῃ ἀπόψε. Ὁ ἄλλος, πού εἶναι βαρεῖα ἀσθενής, θὰ ζήσει πολλὰ χρόνια ἀκόμη». Καὶ ἔτσι ἀκριβῶς ἐγινε!...

Ὁ Κύριος φανέρωσε παρόμοια θαύματα στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερικὴ διὰ τοῦ Ἁγίου Του...

Μετὰ τὴν κοίμησι τοῦ Μητροπολίτου Μελετίου († 1946) καὶ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, οἱ ρῶσοι μετανάσται κληρικοὶ ἐπιέσθησαν πολὺ ἀπὸ μέρους τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, γιὰ νὰ ὑποταχθοῦν στὸν νέο πατριάρχη Μόσχας Ἀλέξιο Α΄ διάδοχο τοῦ πατριάρχου Σεργίου, ὁ ὁποῖος ὤθησε τὸ 1927 μὲ τὴν γνωστὴ «Διακήρυξι» του τὴν Ἐκκλησία σὲ συνεργασία μὲ τὴν ἄθρη Σοβιετικὴ ἐξουσία. Στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ σχεδὸν ὅλοι οἱ Ἱεράρχες ὑπετάγησαν στὸν νέο πατριάρχη.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἀρνούμενος τέτοια ὑποταγή, πιέσθηκε καὶ ἀπειλήθηκε ἀπὸ τὸν προϊστάμενό του ἀρχιεπίσκοπο Βίκτωρα. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἁγίου πρὸς τὶς ἀπειλὲς αὐτὲς ἦταν ἀπλῆ: «Ὑποτάσσομαι στὴν Σύνοδο τῆς Διασπορᾶς καὶ θα ἀκολουθῶ τὴν ὁδὸ, τὴν ὁποία μοῦ ὑποδεικνύει».

Οἱ ἀπειλὲς προχώρησαν σὲ πράξεις. Τὸ ἐπίσημο περιοδικὸ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας χαρακτήρισε ὡς «σχισματικὸ» τὸν «βοηθὸ ἐπίσκοπο Ἰωάννη Μαξίμοβιτς» καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Πεκίνου Βίκτωρ τοῦ ἐπέβαλε ἀργία. Ὁ Ἅγιος ἀγνόησε πλήρως τὶς ἀποφάσεις αὐτὲς καὶ ἐξακολούθησε νὰ ἱεουργῇ ἀκόμα καὶ ἔξω ἀπὸ μερικὸς σφραγισμένους πλέον Ναοὺς του, μὲ τὴν συγκινητικὴ συμπαράστασι τοῦ λογικοῦ ποιμνίου του.

Μετὰ ἀπὸ μεγάλῃ καθυστέρησι, λόγῳ τῶν δυσχερῶν περιστάσεων, ἔφθασε ἐντολὴ ἀπὸ τὴν Ἀρχιερατικὴ Σύνοδο τῆς Διασπορᾶς, ἡ ὁποία ἀνύψωνε τὸν Ἐπίσκοπο Ἰωάννη σὲ Ἀρχιεπίσκοπο μὲ ἀπ' εὐθείας ὑπαγωγὴ στὴν Σύνοδο. Ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις τῆς Κίνας καὶ οἱ Ἀρχεῖς τῆς Σαγγάης, ἀνεγνώρισαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη ὡς τὸν μοναδικὸ ἡγέτη τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὴν Κίνα.

4. Στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη (1951-1962)

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ τῆς δεκαετίας τοῦ '40, ὅταν οἱ Κομμουνισταὶ κατέλαβαν τὴν ἐξουσία στὴν Κίνα, οἱ Ρῶσοι ἀναγκάσθηκαν νὰ μεταναστεύσουν καὶ πάλι, οἱ περισσότεροὶ στὶς Φιλιππίνες.

Τὸ 1949 περίπου 5.000 πρόσφυγες ἀπὸ τὴν Κίνα εὐρίσκοντο στὸν καταυλισμὸ τῆς Διεθνοῦς Ὁργανώσεως Προσφύγων στὴν νῆσο Τουμπαμπάου στὶς Φιλιππίνες. Ἔμεναν σὲ σκηνῆς κάτω ἀπὸ τὶς πλέον πρωτόγονες συνθήκες. Ἐκεῖ ἔφεραν καὶ ὅλα τὰ παιδιά τοῦ ὀρφανοτροφείου, τοὺς ἡλικιωμένους καὶ τοὺς ἀσθενεῖς. Οἱ ἀτυχεῖς πρόσφυγες διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν συνεχῆ ἀπειλὴ σφοδρῶν τυφῶνων, διότι ἡ νῆσος εὐρίσκεται ἀκριβῶς στὸν δρόμο τῶν φοβερῶν καὶ καταστρεπτικῶν αὐτῶν τροπικῶν κυκλώνων, οἱ ὁποῖοι περνοῦν ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Κατὰ θαυμαστὸν πράγματι τρόπον, στοὺς εικοσιεπτὰ μῆνες τῆς ὑπάρξεως τῆς Ρωσικῆς κατασκηνώσεως, μόνον μία φορὰ ἀπέιλησε τὴν νῆσο ἓνας τυφῶνας, ὁ ὁποῖος ὅμως ἄλλαξε τὴν πορεία του καὶ πῆγε γύρω ἀπὸ αὐτήν. Κάθε νύκτα ὁ Ἅγιος Ἰωάννης πῆγαινε μὲ τὰ πόδια γύρω ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ καὶ εὐλογοῦσε τὶς τέσσερις πλευρὲς του μὲ τὸν Σταυρό. Ἀργότερα, ὅταν ὁ λαὸς εἶχε φύγει σὲ διάφορες χῶρες καὶ δὲν ἀπέμεινε σχεδὸν κανεὶς στὸν καταυλισμὸ, ἓνας φοβερὸς τυφῶνας πέρασε καὶ δὲν ἄφησε τίποτε ὄρθιο!...

Συχνὰ ὁ Ἅγιος συναντιόταν μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν, γιὰ τὴν προστασία καὶ τὶς ἀνάγκες τῶν Ρώσων προσφύγων. Τοῦ συνέστησαν νὰ πάη προσωπικὰ στὴν Οὐάσιγκτων τῶν Η.Π.Α., γιὰ νὰ ζητήσῃ νὰ μεταφερθοῦν στὴν Ἀμερικὴ ὅλοι οἱ Ρῶσοι πρόσφυγες τοῦ καταυλισμοῦ. Πῆγε ἀεροπορικῶς

στήν Ουάσιγκτων καί, παρὰ τὶς δυσκολίες, ἐπέτυχε νὰ ἀλλάξουν οἱ νόμοι γιὰ τὴν ἐγκατάστασι μεταναστῶν καὶ ἔτσι ἡ εἴσοδος τοῦ ποιμνίου τοῦ στήν Ἀμερική μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Κυρίου μας κατωρθώθηκε.

Τὸ 1951 διώρισαν τὸν Ἅγιο ὡς Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Ἐπαρχίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Ἀρχικῶς εἶχε ἔδρα τὸ Παρίσι καὶ κατόπιν τὶς Βρυξέλλες. Ταξίδευε συνεχῶς στήν Εὐρώπη καὶ λειτουργοῦσε στὰ Γαλλικὰ καὶ Ὀλλανδικὰ, καὶ ὅπως πρὶν, στὰ Ἑλληνικά, Κινεζικὰ καὶ ἐν συνεχείᾳ Ἀγγλικά.

Τότε ἐγράφησαν τὰ ἐξῆς γιὰ τὸν Ἅγιο:

«Αὐτὸς ζῆ ἐκτὸς τοῦ ἰδικοῦ μας ἐπιπέδου. Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι ἓνας παπικὸς ἱερέας εἶπε στοὺς νέους τῆς ἐνορίας του: “Σεῖς ζητεῖτε ἀποδείξεις. Λέτε, ὅτι δὲν ὑπάρχουν πλέον θαύματα καὶ ἅγιοι. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ζητεῖτε θεωρητικὴ ἀποδείξις, ὅταν ἓνας ζωντανὸς Ἅγιος περιφέρεται στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ; Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἀνυπόδητος!”».

Ὁ «ἀνυπόδητος»!... Αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμὸς περικλείει ἓνα θαυμαστὸ ἀσκητικὸ βίωμα τοῦ Ἁγίου μέσα στὸν κόσμον, τὸ ὁποῖο περιγράφει λιτὰ καὶ πολὺ παραστατικὰ ἐπιφανῆς Ρῶσος διανοούμενος ὡς ἐξῆς:

«Ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωάννης ζοῦσε ζωὴ αὐστηροῦ ἀσκητοῦ: ἀρνιόταν τὸ φαγητὸ καὶ τὸν ὕπνον, φοροῦσε συνήθως σανδάλια χωρὶς κάλτσες ἀκόμη καὶ τὸν χειμῶνα, καὶ τὸ ρᾶσο του ἔμοιαζε περισσότερο μὲ ἔνδυμα ζητιάνου παρὰ Ἀρχιερέως. Ἡ συμπεριφορά του κάποτε προξενοῦσε ἀμηχανία, ἐξ αἰτίας τῆς “σαλότητός” του...».

Στὴν Εὐρώπη ὁ Ἅγιος συγκέντρωσε πληροφορίες γιὰ τοὺς πρὸ τοῦ Σχίσματος Ἁγίους τῆς Δύσεως, οἱ ὁποῖοι τιμῶνται στήν Δύσι, ἀλλὰ ἔχουν λησμονηθῆ στήν Ἀνατολή. Κατόπιν συστάσεώς του, ἡ τιμὴ τους

ἐπανήλθε καὶ τὰ ὀνόματά τους ἔλαβαν καὶ πάλι θέσι στὸ ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιο.

Ἡ πνευματικότητα, ἡ γλωσσομάθεια καὶ κυρίως τὸ παράδειγμα τοῦ Ἁγίου εἴλκυσαν πολλοὺς Εὐρωπαίους στὴν Ὀρθοδοξία. Ἦταν ἕνας γνήσιος ἱεραπόστολος καὶ ἀληθὴς μάρτυς τῆς Ὀρθοδοξίας. Οἱ προσπάθειές του, ιδίως γιὰ τὴν δημιουργία ἐντοπίων Ὀρθόδοξων πυρήνων στὴν Γαλλία καὶ Ὀλλανδία μὲ τὴν κατάλληλη χρῆσι λειτουργικῶν τύπων, γλώσσης καὶ γηγενοῦς κλήρου, εἶναι ἀξιοπαρατήρητες.

Οἱ «θαυμαστὲς» ἐπεμβάσεις του γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῆς ἱεραποστολῆς δὲν ἔλειπαν. Ἕνα σχετικὸ περιστατικὸ εἶναι πολὺ ἐνδεικτικόν:

Ὁ Ἐπίσκοπος Χάγης Ἰάκωβος, ἕνας Ὀλλανδὸς προσήλυτος στὴν Ὀρθοδοξία, ἀγρυπνοῦσε κάποια νύκτα ἀπὸ τὴν στενοχώρια του, ἐξ αἰτίας πολλῶν σοβαρῶν προβλημάτων. Κανεὶς δὲν ἐγνώριζε τοῦτο καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης ἦταν ἑκατοντάδες χιλιόμετρα μακρὰ... Ξαφνικὰ τὸ τηλέφωνο κτύπησε· ἦταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης! Χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τίποτε ἀπολύτως, εἶπε στὸν Ἐπίσκοπο Ἰάκωβο: «Μὴ στενοχωριέσαι, πήγαινε στὸ κρεβάτι σου καὶ κοιμήσου· ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν!».

Ἡ διέλευσις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἀπὸ τὴν Δυτικὴν Εὐρώπη ἄφησε κυριολεκτικὰ ἱστορία· ἦταν μία ὀλοφώτεινη τροχιά πὺ χάραξε ἀνεξίτηλα στὶς καρδιὰς τῶν εὐσεβῶν τὰ ἴχνη τοῦ Ἀσκητοῦ καὶ Θαυματουργοῦ Ἐπισκόπου.

Τὴν ἀτμόσφαιρα, μέσα στὴν ὁποία ζοῦσε ὁ Ἅγιος, τὴν γευόμεθα ἀπὸ τὴν ἐξῆς χαρακτηριστικὴ μαρτυρία πὺ μᾶς διέσωσε σεβαστὴ Καθηγουμένη:

«...Στὴν διάρκεια τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου (στὸ Μοναστήρι τῆς Λέσνα στὴν

Γαλλία) ὁ Βλαντίκα στεκόταν πάντοτε μὲ τὸν ἀγκῶνα στηριγμένο στὸ ἀναλόγιο, δείχνοντας μισοκοιμισμένος. Στὸ βάθος τοῦ Ναοῦ, ἡ Ἀδελφὴ Ξένη ψιθύρισε: “Δὲν κοιμήθηκε τὸ βράδυ· τώρα λαγοκοιμᾶται”. Ὁ Βλαντίκα γύρισε ἀμέσως καὶ τὴν ἐκοίταξε. Αὐτὴ ἦταν ἔτοιμη νὰ πέση στὸ ἔδαφος ἀπὸ τὴν ἐκπληξί της... Ὅποτε ἐπισκεπτόταν τὴν Ἀγγλία, ἔμενε πάντοτε μὲ μᾶς στὸ Ἡσυχαστήριο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὸ Λονδίνο. Ποτὲ δὲν κοιμόταν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀναπαυόταν, καθήμενος σὲ μία πολυθρόνα στὸ διπλανὸ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία γραφεῖο. Τὴν νύκτα, ἀκούγαμε πόσο συχνὰ πῆγαινε στὸν Ναὸ... Μία φίλη τῆς Κοινότητός μας, ἡ Παρασκευὴ Δημητρίου, ἦταν ἄρρωστη σὲ κῶμα. Κατ’ αἰτησίμ μας, ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης πῆγε νὰ τὴν ἰδῆ προσευχήθηκε καὶ τὴν εὐλόγησε. Τὴν ἴδια ἡμέρα αὐτὴ σηκώθηκε ὑγιῆς καὶ μὲ δάκρυα διηγῆθηκε πὼς εἶχε αισθανθῆ τὴν ἀρρώστια ξαφνικὰ νὰ τὴν ἀφήνη! Ἄλλοι μού εἶπαν, ὅτι ὅποτε ὁ Βλαντίκα τοποθετοῦσε τὰ χέρια του στὸ κεφάλι κάποιου, αισθανόταν αὐτὸς τὴν δύναμι τῆς Χάριτος καὶ κάποιος αισθάνθηκε φῶς στὴν ψυχὴ του. Ὁ Βλαντίκα ἐκπλήρωνε τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου μὲ θυσιαστικὴ ἀγάπη καὶ ὁ Κύριος ἀπαντοῦσε στὶς προσευχὲς του...».

5. Στὴν Δυτικὴ Ἀμερικὴ (1962-1966)

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ τοῦ 1962 ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἔφθασε στὴν τελευταία του Ἐπαρχία. Συνέπεσε νὰ εἶναι ἡ Ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου. Κατὰ τὴν ἴδια Ἑορτὴ πρὶν ἀπὸ τριάντα περίπου χρόνια εἶχε φθάσει στὴν Σαγγάη, στὴν πρώτη του Ἐπαρχία.

Ἀρχικῶς ἐβόηθησε τὸν ἡλικιωμένο καὶ ἀσθενῆ Ἀρχιεπίσκοπο Τύχωνα, μετὰ τὴν κοίμησι τοῦ ὁποῖου

(17.3.1963 ἐκ. ἡμ.), ὁ Ἅγιος ἀνέλαβε Ἀρχιεπίσκοπος Δυτικῆς Ἀμερικῆς καὶ Σὰν Φραντσίσκο.

Καὶ ἐδῶ ὁ ἀκάματος καὶ φιλόπονος δοῦλος τοῦ Θεοῦ συνάντησε ἕναν ἡμιτελῆ Καθεδρικὸ Ναό, ἀφιερωμένον στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο· ἐπίσης καὶ ἐδῶ, ὅπως καὶ στὴν Κίνα, ἡ Ἐκκλησία σπαρασσόταν ἀπὸ μία διαφωνία. Ἡ πρώτη μέριμνα τοῦ Ἁγίου ἦταν ἡ ἀποπεράτωση τοῦ νέου Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Πάντων θλιβομένων ἢ Χαρά», τοῦ ὁποίου οἱ ἐργασίες εἶχαν σταματήσει ἐξ αἰτίας ἐλλείψεως πόρων καὶ ἰσχυρῶν διαφωνιῶν γιὰ τὰ οικονομικά, πὸν παρέλυσαν τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα. Ὁ Κύριός μας διὰ τοῦ ἐλέους Του βοήθησε τὸν Ἅγιό Του, ὁ ὁποῖος ὑπέφερε πάρα πολὺ ἐξ αἰτίας τῆς διαφωνίας, μέχρι καὶ τοῦ σημείου νὰ συρθῆ στὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ἀλλὰ συνέχισε μὲ προσευχὴ καὶ μὲ ἀνύστακτὴ ἐπίβλεψη τὴν κατασκευὴ, ἐμπνέοντας ὅλους μὲ τὸ παράδειγμά του γιὰ θυσίες καὶ κόπους.

Τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ἦσαν πλήρη πικρίας, συκοφαντιῶν καὶ διωγμοῦ. Μερικὲς φορὲς οἱ ἄνθρωποι φθονοῦσαν καὶ κατέκριναν τὸν Ἅγιο, ὅταν τοὺς συμπεριφερόταν αὐστηρά, συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας. Κάποτε ἐρωτήθηκε, ποῖος φταίει γιὰ τὶς διαφωνίες στὴν Ἐκκλησία. Ὁ Ἅγιος ἀπάντησε κοφτά: «ὁ διάβολος».

Τὸ 1964 ἡ κατασκευὴ τοῦ μεγαλυτέρου Ναοῦ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς στὴν Ἀμερικὴ μὲ πέντε χρυσοῦς τρούλλους ἦταν οὐσιαστικὰ ὠλοκληρωμένη. Ἡ τοποθέτησις τῶν μεγαλοπρεπῶν σταυρῶν στοὺς τρούλλους, οἱ ὁποῖοι διακρίνονται ἀπὸ τὰ πλοῖα πὸν προσεγγίζουν τὸ Σὰν Φραντσίσκο, ἄρχισε μὲ μία μεγάλη Λιτανεΐα μὲ τὴν συμμετοχὴ μεγάλου πλήθους πιστῶν. Πρὸ τοῦ κινδύνου νὰ ἀνα-

βληθῆ ἢ Λιτανεΐα ἐξ αἰτίας βροχοπτώσεων, ὁ Ἅγιος, χωρὶς κανένα δισταγμό, ἠγήθηκε αὐτῆς μὲ ὕμνους στοὺς ὑγροὺς δρόμους τῆς πόλεως. Μόλις ἡ Λιτανεΐα ἄρχισε, ἡ βροχὴ ἔπαυσε. Οἱ Σταυροὶ εὐλογήθηκαν μπροστὰ στὸν νέο Καθεδρικὸ Ναὸ καὶ ὅταν ὁ κεντρικὸς Σταυρὸς ἀνυψώθηκε, ὁ ἥλιος ξεπρόβαλε καὶ ἓνα περιστέρι ἐκάθησε πάνω στὸ ἀπαστράπτον σύμβολο τοῦ Χριστοῦ! Αὐτὸς ὁ ὀρατὸς θρίαμβος τῆς ἀνυψώσεως τῶν συμβόλων τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἔλαμπαν στοὺς λόφους μιᾶς συγχρόνου Βαβυλῶνος, ὅπου ὁ σατανισμὸς ἐξασκεῖται ἀνοικτά, ἦταν ἡ νίκη ποὺ ἔσπευε τὴν ἐπίγεια ζωὴ τοῦ Ἁγίου!...

Τὸ 1966 ὁ Ἅγιος προέβλεψε τὴν κοίμησί του ἀρκετοὺς μῆνες πρὶν, λέγοντας σὲ μία πιστὴ γυναῖκα: «πολὸν σύντομα θὰ πεθάνω, στὸ τέλος τοῦ Ἰουνίου, ὄχι ὅμως στὸ Σαν Φραντσίσκο, ἀλλὰ στὸ Σηάτλ».

Τὴν τελευταία αὐτὴ περίοδο τῆς ἐπιγείου ζωῆς του εἶχε φθάσει σὲ δυσθεώρητα ὕψη ἀγιότητος: ἐνώπιόν του αἰσθανόσουν δέος, εἶχες τὴν αἴσθησι ὅτι ἔβλεπες ἓναν Ἄγγελο καὶ σὲ κυρίευε «τρόμος καὶ ἔκστασις»!...

Συνοδεύων τὴν θαυματουργὸ Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τοῦ Κοῦρσκ στὸ Σηάτλ, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἀφοῦ ἐλειτούργησε στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς πόλεως, παρέμεινε στὸ Ἱερὸ Βῆμα τρεῖς ὥρες προσευχόμενος. Ἦταν ἡ 19ῃ Ἰουνίου ἐκ. ἡμ.

Μετά, ἀφοῦ ἐπισκέφθηκε μερικὰ πνευματικά του τέκνα ποὺ ἔμεναν πλησίον τοῦ Ναοῦ καὶ μερικοὺς ἀσθενεῖς γιὰ νὰ τοὺς εὐλογήσῃ μὲ τὴν θαυματουργὸ Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ οἰκήματος τῆς Ἐκκλησίας, στὸ ὁποῖο διέμενε. Ξαφνικά, οἱ συνοδοὶ τοῦ εὐλογημένου Ἀρχιερέως

ἄκουσαν τὸν θόρυβο κάποιου ποὺ ἔπεφτε στὸ πάτωμα. Μόλις ἀνέβηκαν τὶς σκάλες, τὸν εὗρηκαν στὸ ἔδαφος καὶ ἤδη ἀναχωροῦντα ἐκ τοῦ κόσμου τούτου... Τὸν ἀνεκάθησαν στὴν πολυθρόνα πρὸ τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνοσ καὶ ὁ Ἅγιος εἰρηνικῶς ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἐνώπιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, γιὰ τὴν Ὅποία ἔτρεφε αἰσθήματα ὑπερβολικῆς ἀγάπης καὶ εὐλαβείας σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ζωῆς του.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἔπαυσε τὸ ἐξαιρετικὰ δύσκολο ἄθλημα τῆς ἐκουσίου στερήσεως ἀναπαύσεως καὶ ὕπνου ποὺ εἶχε ἐπιβάλλει στὸν ἑαυτό του ὁ Ἅγιος: τὸν ἀπόθεσαν σὲ ἓνα κρεβάτι ποὺ ἦταν στὸ δωμάτιο καὶ ἔτσι τοῦ ἔδωσαν ἀνάπαυσι καὶ ὕπνο μετὰ ἀποσaráντα χρόνια ὑπερανθρώπου ἀσκήσεως!...

«Τώρα ἀναπαύσου ἐν εἰρήνῃ!», ἀνεφώνησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Συρακουσῶν καὶ Ἀγίας Τριάδος Ἀβέρκιος, ὁ ὁποῖος πολὺ τὸν ἀγαποῦσε. Στὸ τέλος τῆς ἐπικηδεῖου ὁμιλίας του εἶπε: «Ἀναπαύου ἐν εἰρήνῃ, ἀγαπητέ μας Δέσποτα! Ἀναπαύου ἐκ τῶν δικαίων σου ἔργων καὶ ἀγώνων! Ἀναπαύου ἐν εἰρήνῃ μέχρι τῆς κοινῆς ἀναστάσεως...».

Ἡ ἐπίσημος κηδεῖα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἔγινε τὴν 24ῃ Ἰουνίου 1966 ἐκ. ἡμ. στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Πάντων θλιβομένων ἢ Χαρὰ» στὸ Σὰν Φραντσίσκο. Ἡ Ἀκολουθία ἄρχισε στὶς 6 μ.μ. καὶ διήρκεσε ἑπτὰ ὥρες, λόγῳ τοῦ μεγάλου πλήθους, τὸ ὁποῖο προσῆλθε, γιὰ νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὸν ἀγαπητὸ κεκοιμημένο Ἀρχιερέα. Ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος προΐστατο, συλλειτουργῶν μὲ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους Χιλῆς καὶ Περοῦ Λεόντιο (Φιλίπποβιτς), Συρακουσῶν καὶ Ἀγίας Τριάδος Ἀβέρκιο, τοὺς Ἐπισκόπους Ἐντμοντον Σάββα καὶ Σηὰτλ Νεκτάριο, καθὼς καὶ πολλοὺς Κληρικούς.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς κηδείας ἦταν ἔντονα κατανυκτική καὶ προσευχητική· κανεὶς ἀπὸ τοὺς παρόντες δὲν θὰ τὸ λησμονήσῃ. Παρὰ τὴν βαθεῖα λύπη τῶν ἀναριθμῆτων θαυμαστῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἐδέσποζε μία ἰδιαίτερη χαρά, ἡ ὁποία πλημμύριζε ὅλους τοὺς πιστοὺς. Τὸ πολύπαθο σῶμα τοῦ Ἁγίου ἔμεινε ἐκτεθειμένο στὸ φέρετρο γιὰ ἕξι ἡμέρες καὶ παρὰ τὸν ζεστὸ καλοκαιρινὸ καιρὸ, δὲν παρουσίασε οὔτε τὸ παραμικρὸ σημεῖο φθορᾶς ἢ σκληρύνσεως: τὰ χέρια του ἦσαν μαλακὰ καὶ εὐλύγιστα, ἄν καὶ δὲν ἔκαναν τίποτε στὸ εὐλογημένο σκῆνωμα κατὰ τὴν προετοιμασία τῆς κηδείας. Τὸ φέρετρο μὲ τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρὸ μεταφέρθηκε γιὰ νὰ ταφῆ στὴν κρύπτη κάτω ἀπὸ τὸν Καθεδρικὸ Ναό, βασταζόμενο στοὺς ὤμους τῶν ὀρφανῶν τῆς Σαγγάης, τὰ ὁποῖα - μεγάλα πιά - ἐξέφραζαν ἔτσι τὸν βαθύτατο σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸν πατέρα καὶ προστάτη τους.

Ἄλλὰ βεβαίως, «δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι»!...

Πρὶν ἀκόμη συμπληρωθοῦν σαράντα ἡμέρες, ὁ Ἅγιος ἐμφανίσθηκε σὲ πολλοὺς καὶ εὐρισκόμενος μέσα σὲ οὐράνιο φῶς, παρήγγειλε: «Νὰ πῆτε στοὺς ἀνθρώπους, ὅτι παρ' ὅλο πού ἔφυγα ἀπὸ τὴν ζωὴ, δὲν εἶμαι πεθαμένος, ἀλλὰ ζῶ!».

Καὶ πράγματι· τοῦτο βεβαιώνεται ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα θαύματά του καὶ ἀπὸ τὸν τάφο του, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναδειχθῆ μία ζωηφόρος πηγὴ πού ἀναβλύζει ρεῖθρα χαρίτων καὶνάματα ἰάσεων...

6. Ἀνακομιδὴ καὶ Διακήρυξις

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ τοῦ 1993 ἡ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος ἔδωσε ἐντολὴ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Δυτικῆς Ἀμερικῆς καὶ Σαν Φραντσίσκο Ἀντώνιο μαζί με δύο ἄλλους Ἀρχιερεῖς νὰ ἐξετάσουν τὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

Τὸ βράδυ τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1993 ἐκ.ἡμ., μετὰ τὴν Παννυχίδα ποὺ τελέσθηκε στὸν τάφο του ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος προέτρεψε τοὺς συμμετέχοντας στὸ ἱερὸ τοῦτο ἔργο νὰ ἀλληλοσυγχωρηθοῦν, ἐζήτησε ὁ ἴδιος συγχώρησι ἀπὸ ὅλους καὶ κατόπιν ἔδωσε εὐλογία νὰ ἀνοιχθῇ ὁ τάφος.

Ἀφῆρσαν τὸ σκέπασμα, ἔβγαλαν ἔξω τὸ ἤδη ὠξειδωμένο μεταλλικὸ φέρετρο καὶ με φόβο Θεοῦ καὶ προσευχὴ τὸ ἀνοιξαν: τὸ πρόσωπο τοῦ Ἁγίου ἦταν καλυμμένο καὶ ὅλοι ἀμέσως πρόσεξαν τὰ λευκὰ καὶ ἄφθαρτα χέρια του!...

Μετὰ ἀπὸ προσευχὴ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος ἀφῆρσε τὸ κάλυμμα καὶ φάνηκε τὸ ἄφθαρτο πρόσωπο τοῦ Θεοδόξαστου Ἁγίου!...

Στὴν ἐπομένη Συνεδρία τῆς Ἀρχιερατικῆς Συνόδου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος ἀνέφερε, ὅτι τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐξετάσθηκαν ἀπὸ τὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ, τὴν ὁποία συγκροτοῦσαν ὁ ἴδιος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Συρακουσῶν καὶ Ἁγίας Τριάδος Λαῦρος, ὁ Ἐπίσκοπος Σηὰτλ Κύριλλος καὶ δώδεκα ἄλλα πρόσωπα.

Μετὰ τὸ ἄκουσμα τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀντωνίου καὶ τῆς Ἐκθέσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος εὐλόγησε νὰ συνεχισθῇ καὶ ὀλοκληρωθῇ ἡ προετοιμασία γιὰ τὴν Διακήρυξι τοῦ

Ἁγίου Ἰωάννου, ἡ ὁποία καὶ ἔλαβε χώρα τὴν 19η Ἰουνίου 1994 ἐκ.ῆμ., ἡμέρα τῆς μακαρίας Κοιμήσεώς του, στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Πάντων θλιβομένων ἢ Χαρὰ» στὸ Σὰν Φραντσίσκο.

7. «Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου»

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ μας ἔχουν εἰσέλθει «διὰ τῆς στενῆς πύλης» στὸ Φῶς τῆς Χάριτος, ἔχουν γίνει ὅλοι Φῶς καὶ εἶναι πράγματι «τὸ φῶς τοῦ κόσμου»: μᾶς φωτίζουν, μᾶς καθοδηγοῦν στὴν πορεία μας πρὸς τὸ Φῶς καὶ μᾶς ὑποδέχονται στὴν Βασιλεία τοῦ Φωτός, στὴν αἰώνια δόξα τοῦ Χριστοῦ μας!

Αὐτὴν τὴν ὁδὸν ἐβάδισε ὁ νεοφανὴς Ἅγιος Ἰωάννης ὁ θαυματουργός, Ἀρχιεπίσκοπος Σαγγάης καὶ Σὰν Φραντσίσκο: τὴν ὁδὸν τῆς χαρμολύπης, τὸν σταυροναστάσιμο δρόμο τῆς πιστότητος στὸν θησαυρὸ τῆς Πίστεώς μας καὶ στὸ βίωμα τῶν Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Αὐτὴ ἡ διπλὴ πιστότητα θὰ πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ τονισθῆ, διότι ὁ Ἅγιός μας, ὁ νέος αὐτὸς Ἀσκητῆς Ἐπίσκοπος, δὲν εἶναι γιὰ μᾶς μόνον ἓνας ἀπλανὴς Ὁδηγὸς στὴν πνευματικὴ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ ἓνα γνήσιο πρότυπο ζηλωτικῆς ἐπιμονῆς στὴν ἀκεραιότητα τῆς Πίστεώς μας.

Ἄλλωστε, τὰ δύο αὐτὰ εἶναι ἀδιαχώριστα στὴν Πατερικὴ μας Παράδοσι: ἡ φανέρωσις τοῦ ἁγίου Ὁρθοδόξου ἠθους προέρχεται ἀπὸ τὴν συνεχῆ βίωσι τοῦ Ὁρθοδόξου Δόγματος. Ἔτσι, ὁ μακάριος Ἰωάννης εἶχε λάβει μία σταθερὰ ἀρνητικὴ θέσι ἔναντι τοῦ Σεργιανισμοῦ, ἔναντι δηλαδὴ τῆς συνεργασίας καὶ τῆς ὑποδουλώσεως τῆς Ἐκκλησίας στὸ ἄθεο καὶ ἀντι-

χριστιανικὸ καθεστῶς τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

Ἐπίσης, εἶχε ἐκδηλώσει μὲ παρρησία καὶ δυναμικότητα τὴν ἀντίθεσί του τόσο ἔναντι τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ 1924, ὅσο καὶ ἔναντι τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Μὲ τὰ γραπτὰ καὶ προφορικά του κηρύγματα ἐγκωμιάζε τοὺς ἀναριθμήτους Νεομάρτυρας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἡ μαρτυρία τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὸ συγκλονιστικώτερο πνευματικὸ γεγονός τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Ἄλλα καὶ ἐπαινοῦσε καὶ ἐξέφραζε τὴν συμπάθεια καὶ ὑποστήριξί του πρὸς ὅλους ἐκείνους τοὺς Ὁρθοδόξους, ἰδίως τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι γιὰ τὴν ἐμμόνη τους στὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα ἀπὸ τοὺς καινοτόμους καὶ Οἰκουμενιστάς.

Τέλος, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὡς γνήσιος φορέας καὶ ἐκφραστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ζωῆς, ἐβίωνε ἔντονα τὴν αἴσθησι τῆς κορυφουμένης «Ἀποστασίας», τῆς συγχύσεως τῶν ἐσχάτων καιρῶν, γι' αὐτὸ καὶ προέτρεπε τὰ πνευματικά του τέκνα νὰ εὐρίσκωνται σὲ συνεχῆ ἐγρήγορσι καὶ νὰ ἀγωνίζονται ἀνυποχώρητα γιὰ τὴν μαρτυρία τῆς Ἀληθείας καὶ τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πράγματι λοιπόν, μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Κυρίου μας πρὸς τὸν ἄνθρωπο τῆς τραγικῆς ἐποχῆς μας δὲν θὰ μπορούσε νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους Ἁγίους καὶ τὰ ἄφθαρτα ἱερὰ Λείψανά τους!...

Ἄς εἶναι εὐλογημένο «τὸ ὑπὲρ πάντων Ὄνομα» τοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρος μας, διότι ἔτσι πολὺ αἰσθητὰ μᾶς ἀξιώνει νὰ ζοῦμε καὶ νὰ ἀγωνιζώμεθα καὶ νὰ πορευώμεθα «σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις» (Ἐφεσ. γ' 18)...

«Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις
Αὐτοῦ» (Ψαλμ. ξζ' 36)

Θαύματα

1. Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς του

Ο ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ Κολλένγκα Σταντνίτσκυ εἶχε ἀποφοιτήσει ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ σχολὴ τῆς Πολτάβας, ὅπου καὶ γνωρίσθηκε μὲ τὸν τότε Μιχαὴλ Μαζίμοβιτς.

Μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον ὁ Β.Κ.Σ. μετακόμισε ἀπὸ τὴν Γιουγκοσλαβία στὶς Βρυξέλλες, ὅπου ζοῦσε μὲ τὴν ἀδελφὴ του.

Μία ἡμέρα τοῦ 1959, ὅταν ἦταν 65-66 ἐτῶν, ἐνῶ ἐπλενε τὰ παράθυρα στὸ διαμέρισμα ὅπου ἔμενε, ἔπεσε ἀπὸ τὸν δεῦτερον ὄροφον στὸν δρόμον. Ἔσπασαν τόσο πολὺ τὰ κόκκαλά του, ὥστε οἱ ἰατροὶ δὲν τοῦ ἔδιδαν ἐλπίδα σωτηρίας.

Ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης ἐφθασε στὸ νοσοκομεῖον μὲ ἓναν Ἰερέα καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται στὸ προσκέφαλον τοῦ ἀποθνήσκοντος.

Ὁ Ἰερέας ποὺ ἦταν μαζί του, διηγεῖτο ἀργότερα, ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ἄκουσε πῶς ὁ Ἅγιος ὠμιλοῦσε μὲ τὸν Θεὸν στὴν προσευχή!...

Τὸ ἐπόμενο πρωῖν οἱ ἰατροὶ δὲν μπορούσαν νὰ πιστέψουν, ὅτι δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμη ὁ ἀσθενής! Ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ σύντομα ἄρχισε νὰ ἀναλαμβάνη. Σὲ λίγο καιρὸ βγήκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον τελείως ὑγιὴς καὶ ἔζησε ἀρκετὰ χρόνια κατόπιν.

2. «Πῶς πηγαίνει τὸ χέρι σας;»

Η ANNA Χοντίρεβα ἀπὸ τὸ Σακραμέντο τῆς Καλιφορνίας διηγεῖται, ὅτι γιὰ πολὺ καιρὸ τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς της πονοῦσε ἐπίμονα.

Πήγαινε σὲ ἰατροὺς καὶ χρησιμοποιοῦσε φάρμακα, ὅμως δὲν εὔρισκε βοήθεια.

Τελικὰ ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ στὸν Βλαντίκα Ἰωάννη καὶ τοῦ ἔγραψε ἓνα γράμμα στὸ Σάν Φραντσίσκο, ὅπου ἦταν πλέον Ἀρχιεπίσκοπος, ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντζελες, ὅπου αὐτὴ κατοικοῦσε.

Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ πόνος τοῦ χεριοῦ ἐξαφανίσθηκε σὲ τέτοιο σημεῖο πὸ ἐλησμόνησε ἐντελῶς τὴν δοκιμασία της αὐτή.

Κάποτε πῆγε στὸ Σάν Φραντσίσκο καὶ παρευρέθηκε στὴν Θεία Λειτουργία πὸ τελοῦσε ὁ Βλαντίκα. Στὸ τέλος, ὅταν προσκυνοῦσε τὸν σταυρὸ ἀπὸ τὰ χέρια του, ὁ Ἅγιος, ὁ ὁποῖος δὲν τὴν εἶχε ἰδῆ ποτὲ πρὶν, τὴν ἐρώτησε: «Πῶς πηγαίνει τὸ χέρι σας;»!...

3. «Εἶναι πεθαμένος εἴκοσι χρόνια!...»

Ο ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ Πνευματικὸς καὶ Γέρον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ στὸ Μπλάνκο τοῦ Τέξας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς π. Βενέδικτος μᾶς ἐδιηγήθη τὸν Ἰούνιο τοῦ 1994 στὴν Ἔτνα Καλιφορνίας τὸ ἐξῆς συγκλονιστικὸ θαῦμα.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1986, λόγῳ μιᾶς γενικῆς δυσλειτουργίας τοῦ παχέος ἐντέρου, διερράγη τὸ ἔντερο στὸ σημεῖο πὸ ἐνώνεται μὲ τὸ λεπτὸ ἔντερο. Ὁ ἰατρὸς ἀστόχησε στὴν διάγνωσί του καὶ ἐδοκίμασε

διάφορα φάρμακα για έλκος. Έτσι εμφανίσθηκε περιτονίτις, από την οποία δεν υπήρχε θεραπεία, εκείνη την εποχή τουλάχιστον, στο σημείο που είχε προχωρήσει. Μετά από τρεις ημέρες ήταν τόσο πολύς ο πόνος, ώστε με μετέφεραν με ασθενοφόρο στο νοσοκομείο.

Ο ιατρός που διέγνωσε λανθασμένα ήταν τόσο έντροπιασμένος, ώστε ήλθε και αυτός μαζί μου και κάλεσε τον καλύτερο ιατρό της πόλεως (Σαν Αντώνιο - Τέξας), που ήταν Έβραϊος, ονόματι Ρόζενταλ. Ο κ. Ρόζενταλ ήλθε στην έντατική όπου ήμουν και μου είπε: «πεθαίνεις... θα κάνουμε εγχείρισι όμως, διότι πρέπει τουλάχιστον να δοκιμάσουμε...».

Έβλεπα ότι ήταν άσκοπο κάτι τέτοιο... Την στιγμή εκείνη ένας ύποτακτικός μου με έπληροφόρησε, ότι είχε έλθει ο κατά σάρκα πατέρας μου. Ήδη είχα προετοιμασθή για εκείνο που επρόκειτο να συμβή. Είχα εξομολογηθῆ, κοινωνήσει, μου έκαναν Ίερό Ευχέλαιο. Ήμουν έτοιμος να πεθάνω... Βεβαίως δεν γνωρίζουμε τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ λαμβάνουμε ὅλα τὰ μέτρα μας σὲ τέτοιες περιπτώσεις.

Τότε όμως δεν μπορούσα να αντικρύσω τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα μου. Ήταν κάτι πολὺ δύσκολο γιὰ μένα... Ήδη ἔχει πεθάνει, ἀλλὰ εκείνη τὴν στιγμή αὐτὸς ἦταν πὺ ἐγνώριζε ὅτι πεθαίνω... Τὸν ἐρώτησα: «Τὶ θέλεις νὰ κάνω, δὲν βλέπω τὸν λόγο νὰ ὑποβληθῶ σὲ εγχείρισι!». Αὐτὸς μὲ παρεκάλεσε νὰ κάνω εγχείρισι καὶ γιὰ χάρι του, ἀφοῦ σκέφθηκα ὅτι δὲν εἶναι δίκαιο νὰ πεθάνω μπροστὰ του, δέχθηκα τὴν εγχείρισι. Τὸν ἐλυπήθηκα, τίποτε ἄλλο...

Εἶχαμε ἤδη στὴν Μονή μας μεγάλη εὐλάβεια γιὰ τὸν Βλαντίκα Ἰωάννη (Μαξιμόβιτς), ἔτσι τὸν ἐπικαλεσθήκαμε ἰδιαιτέρως στὴν περίστασι αὐτή.

Ἡ πρώτη μου ἀνάμνησις, ἀφοῦ μοῦ ἔκαναν τὴν προνάρκωσι, ἦταν ἓνα θαλασσὶ φῶς... Ἐνόμιζα πὼς εἶχα πεθάνει, διότι ἔβλεπα νὰ μὲ πλησιάζῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης. Μὲ εὐλόγησε, μὲ ἄγγιξε στὸ πόδι καὶ μοῦ εἶπε: «Δὲν ἦλθε ἀκόμη ἡ ὥρα σου, ἔχεις ἀκόμη ἐργασία νὰ κάνης...».

Ἔπεσα καὶ πάλι σὲ ἀναισθησία...

Ὅταν συνῆλθα μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες καὶ θυμήθηκα τὸ γεγονός, ἐνόμισα ὅτι ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης μοῦ ἐφανίσθηκε σὲ ὄνειρο. Αὐτὸ ἦταν ἤδη ἀρκετὸ θαῦμα γιὰ μένα· ἡμουν ζωντανός, ἐνῶ θα ἔπρεπε νὰ εἶμαι πεθαμένος.

Μὲ κράτησαν πολὺ καιρὸ στὴν ἐντατική, διότι δὲν μπορούσαν νὰ πιστέψουν, ὅτι εἶχε φύγει ἡ περιτονίτις. Ἦμουν ἄλλωστε σὲ κακὴ κατάστασι, πράσινος... Ἄπαιτοῦσε χρόνον νὰ φύγουν αὐτὰ τὰ συμπτώματα. Τελικῶς, μετὰ ἀπὸ δύο ἐβδομάδες μὲ ἔβαλαν σὲ ἓνα εἶδος θαλάμου, ὅπου μοῦ ἔφεραν Εἰκόνες, μεταξὺ τῶν ὁποίων μία φωτογραφία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἓνα κανδήλι... Εἶχα τοῦλάχιστον τρόπο νὰ προσεύχωμαι.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα εἰσηλθε ὁ χειρουργὸς στὸν θάλαμο. Εἶδε τὴν φωτογραφία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ μοῦ εἶπε: «γιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐλέγξετε τοὺς Μοναχοὺς σας;...». Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν ἀνήσυχτοι. Παρέμεναν νυχθημερὸν στὸ νοσοκομεῖο, ἔκλαιγαν κλπ. Ἔτσι ὑπῆρχαν Μοναχοὶ παντοῦ...

Καὶ ἐσυνέχισε ὁ χειρουργός, δείχνοντας τὴν φωτογραφία τοῦ Ἁγίου: «Καὶ αὐτὸς ὁ βρώμικος Μοναχὸς μὲ τὸ λερωμένο ράσο καὶ χωρὶς ὑποδήματα, ποὺ μπῆκε μάλιστα μέσα στὸ χειρουργεῖο!...».

Τὸν διέκοψα: «Μιὰ στιγμή, παρακαλῶ! Ὅμιλεῖτε γιὰ αὐτὸν ποὺ εἶναι στὴν φωτογραφία; Αὐτὸς τὴν

χρονιά τούτη (1986) συμπληρώνει είκοσι χρόνια πεθαμένος... Τὶ ἀστεία εἶναι αὐτὰ πού μοῦ λέτε τώρα;...».

«Δὲν εἶναι καθόλου πεθαμένος!...», ἀνεφώνησε ὁ χειρουργός· «ἔχω ἓνα δωμάτιο ἀνθρώπους πού μποροῦν νὰ τὸ ἀποδείξουν! Ὅχι μόνον νοσοκόμους, ἀλλὰ εἶχαμε καλέσει καὶ τὴν Ἀσφάλεια, ἡ ὁποία τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ δύο χέρια γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ. Τὸν ἔκλεισαν μάλιστα στὸ μπάνιο, μὰ ποτὲ δὲν βγήκε ἀπὸ ἐκεῖ! Πιθανὸν νὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο...».

Τοῦ εἶπα: «Ἀκοῦστε, εἶναι πεθαμένος είκοσι χρόνια, εἶναι ἓνας Ἅγιος, εἶναι θαυματουργός...».

«Ὅχι...», φώναξε ὁ χειρουργός, «ἐγὼ ἔκανα τὸ θαῦμα, ἐγὼ σᾶς ἐγγείρισα...».

Ἐπέμεινα, λέγοντας στὸ ἰατρικὸ προσωπικό, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶναι πεθαμένος ἐδῶ καὶ είκοσι χρόνια, εἶναι Ἅγιος στοὺς οὐρανοὺς...

Αἰσθανόμουν φόβο καὶ χαρά, μόνον προσευχόμενον μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ. Τηλεφώνησα στὸ Μοναστήρι μας καὶ ἐνημέρωσα τοὺς Πατέρας γιὰ ὅσα ἄκουσα...

Κάλεσαν τὴν νοσοκόμο πού ἦταν ὑπεύθυνη ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα τῆς ἐγγειρίσεως, ἡ ὁποία ἐβεβαίωσε ὅτι ὅλα αὐτὰ πού ὑπεστήριζε ὁ χειρουργός ἦσαν ἀληθινά!...

Αὐτὴ εἶναι τώρα κατηγουμένη στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μετὰ τὸ παρὸν θαῦμα.

Ἀργότερα εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ πιστοποιήσω τὴν ἀλήθεια τοῦ περιστατικοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους τῆς Ἀσφαλείας πού εἶχαν ἐπέμβει τότε... Δὲν θέλουν νὰ πιστεύσουν, ὅτι πρόκειται γιὰ πεθαμένον, ἀφοῦ τὸν ἔπιασαν μέχρι καὶ μὲ τὰ χέρια τους!...

«Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν»
(Παροιμ. ι' 31)

Διδασκαλίες

1. «Καλούμεθα Χριστιανοί»

ΣΥΝΤΟΜΑ μετὰ τὴν διάδοσι τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ στὰ ἔθνη, αὐτοὶ ποὺ ἐπίστευσαν στὸν Χριστὸ καὶ ἔγιναν ἀκόλουθοί Του, ἀπεκλήθησαν στὴν Ἀντιόχεια «Χριστιανοί» (Πράξ. ια' 26).

Ἡ λέξις «Χριστιανὸς» σημαίνει, ὅτι ὁ κάτοχος αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος ἔχει δοθῆ στὸν Χριστό, ἀνήκει σὲ Αὐτὸν μὲ ὅλη του τὴν καρδιά καὶ ἀκολουθεῖ τὴν Διδασκαλία Του.

Τὸ ὄνομα «Χριστιανὸς» - ποὺ ὀρίζει καλῶς τὴν οὐσία τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Χριστοῦ - ἦταν εὐχάριστο σὲ αὐτούς, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια ἐξαπλώθηκε σύντομα σὲ ἄλλα μέρη. Οἱ Χριστιανοὶ τιμοῦσαν τὸ ὄνομα. Ἦσαν χαρούμενοι νὰ καλοῦνται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου Τους Διδασκάλου καὶ Κυρίου. Συνέβαινε συχνά, ὅταν ἐρωτοῦσαν τὸ ὄνομά τους, νὰ ἀπαντοῦν, ὅτι ὠνομάζοντο «Χριστιανοί».

Οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ εἰδωλολάτρεις ἄρχισαν ἐπίσης νὰ τοὺς καλοῦν μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα, συνδέοντας μὲ αὐτὸ ὅλη τὴν κακία καὶ τὸ μῖσος τους κατὰ τοῦ Χριστοῦ.

«Ποῦ γεννήθηκες; ποῖο εἶναι τὸ ὄνομά σου; ποῖο εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα σου;...», ἐρώτησε ὁ δήμιος Λατρώνιος τὸν γέροντα Πρεσβύτερο Ἐπίκτητο καὶ

τὸν νεαρό του μαθητὴ Ἀστίωνα (ἐορτάζουν στὶς 7 Ἰουλίου). «Εἴμεθα Χριστιανοί, γεννημένοι ἀπὸ Χριστιανούς γονεῖς», ἀπάντησαν... «Δὲν σᾶς ἐρώτησα αὐτό. Πέστε μου τὰ ὀνόματά σας», ἐπέμενε ὁ δήμιος, «γνωρίζω τὴν ὁμολογία σας»... «Εἴμεθα Χριστιανοί. Πιστεύουμε στὸν Ἐνα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό... Ὅσο γιὰ τὰ εἰδωλα, τὰ ἀποστρεφόμεθα...», ἐξακολούθησαν οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες. Ὁ βασανιστὴς διέταξε νὰ τοὺς δείρουν, νὰ τοὺς γδάρουν μὲ σιδερένια πηρούνια, νὰ τοὺς κάψουν μὲ πυρσούς· καὶ ὅμως τίποτε δὲν ἀκούσθηκε ἀπὸ αὐτούς, παρὰ «Εἴμεθα Χριστιανοί· εἶθε νὰ γίνῃ σὲ μᾶς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας...». Αὐτὸ ἐντυπωσίασε τόσο πολὺ ἓναν εἰδωλόλατρη, τὸν Βιγιλάνδιο, ποὺ γιὰ τρεῖς ἡμέρες ἐπαναλάμβανε συνεχῶς στὸν νοῦ του τοὺς λόγους τῶν Μαρτύρων. Τὴν τετάρτη ἡμέρα διεκήρυξε ἐνώπιον ὅλων: «Εἶμαι Χριστιανός», καὶ βαπτίσθηκε. Ὁ ἱερὸς Ἐπίκκτητος καὶ ὁ Ἀστίων ὑπέστησαν πολὺ περισσότερα βάσανα, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσαν νὰ ὁμολογοῦν: «Εἴμεθα Χριστιανοί». Ἀξιώθηκαν μαρτυρικοῦ θανάτου· ἀποκεφαλίσθηκαν μὲ ξίφος καὶ ἀνεχώρησαν πρὸς τὸν Χριστὸ ποὺ ἀγάπησαν καὶ γιὰ χάρι Του βασανίσθηκαν.

Ὅμως, ὅσο προσφιλὲς καὶ ἂν ἦταν αὐτὸ τὸ ὄνομα στοὺς Χριστιανούς, ἀργότερα ἄρχισε νὰ μὴν ἀνταποκρίνεται στὴν οὐσία του: ὑπῆρχαν ἄνθρωποι, ποὺ ἐνῶ ἐκαλοῦντο Χριστιανοί, δὲν ἀνῆκαν στὸν Χριστὸ πνευματικά. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς διεκήρυξε: «οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς» (Ματθ. ζ 21). Ὁ Χριστὸς προεἶπε ἀκόμη, ὅτι πολλοὶ θὰ προσπαθήσουν νὰ τὸν παραστήσουν, καλούμενοι μὲ τὸ ὄνομά Του:

«πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστὸς» (Ματθ. κδ' 5).

Οἱ Ἀπόστολοι στὶς θεόπνευστες Ἐπιστολές τους τονίζουν, ὅτι ψεύτικοι φορεῖς τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ εἶχαν ἤδη ἐμφανισθῆ στοὺς χρόνους τους, καὶ προειδοποιοῦσαν τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ ἔχουν καμμία σχέσι μαζί τους: «...ἠκούσατε ὅτι ὁ Ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν' ...ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν» (Α' Ἰωάν. β' 18-19), γράφει ὁ Ἅγιος Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος.

Συνιστώντας στοὺς μαθητάς των νὰ ἀποφεύγουν μὲ κάθε τρόπο συζητήσεις καὶ μάχες γιὰ θέματα ποὺ δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὴν σωτηρία (πρβλ. Α' Κορινθ. α' 10-14), οἱ Ἀπόστολοι ταυτόχρονα τοὺς διέτασσαν νὰ ἀποφεύγουν ἐκείνους ποὺ δὲν ἐκήρυτταν τὴν Ὁρθὴ Διδασκαλία. Ἐτόνιζαν, ὅτι ἓνας γνήσιος δοῦλος τοῦ Θεοῦ γνωρίζεται ὄχι ἀπὸ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πίστι του καὶ τὰ ἔργα του (Ρωμ. β' 17-29). Ἄν τὸ ὄνομα δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πίστι καὶ τὰ ἔργα ἐνὸς ἀνθρώπου, εἶναι ψεύτικο.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, στὴν Ἀποκάλυψι ποὺ παρέδωσε στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, ὁμιλεῖ αὐστηρὰ γιὰ ἐκείνους ποὺ ψευδῶς ἀπέδιδαν στοὺς ἑαυτοὺς των τὴν ὀνομασία τῶν ἀπογόνων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης: «τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτοὺς, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ συναγωγὴ τοῦ σατανᾶ» (Ἀποκαλ. β' 9).

Ὁμοίως, Χριστιανὸς - κατὰ αὐστηρὰν ἔννοιαν - εἶναι μόνον ἐκεῖνος ποὺ ὁμολογεῖ τὴν Γνησίᾳ Διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ ζῆ συμφώνως πρὸς αὐτήν. «Χριστὸς ὑμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει... κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ» (Γαλάτ. ε' 2, 4), γράφει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος γιὰ ἐκείνους ποὺ διέστρεφαν τὴν Γνησίᾳ Διδασκαλία. Πολλοὶ τέτοιοι διαστροφεῖς τῆς

Γνησίας Πίστεως ἐξακολούθησαν δολίως νὰ φέρουν τὴν ὀνομασία τοῦ Χριστιανοῦ, ζῶντες στοὺς χρόνους τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἀκόμη περισσότερο ἐμφανίσθηκαν στοὺς ἐπομένους αἰῶνας. Σὲ ἀντίθεσι μὲ αὐτοὺς τοὺς ψευδο-χριστιανούς, αὐτοὶ ποὺ ὁμολογοῦσαν τὴν Ἀληθῆ Πίστι ὠνομάσθησαν «Ὁρθόδοξοι», διότι ὁ ἀληθινὸς Χριστιανισμὸς συνίσταται στὴν δοξολογία τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ζωὴ ἐκάστου.

«Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλά ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς» (Ματθ. ε' 14), διέταξε ὁ Χριστός. Ἡ δοξολογία τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ζωὴ μας εἶναι δυνατὴ μόνον τότε, ὅταν κρατοῦμε τὴν Ὁρθὴ Πίστι καὶ ὅταν τὴν ἐκφράζουμε μὲ λόγια καὶ ἔργα. Ἔτσι, μὲ τὴν παροῦσα ἔννοια τῆς λέξεως, «Ὁρθόδοξος» εἶναι αὐτὸς ποὺ ὁμολογεῖ τὴν Ὁρθὴν, δηλαδὴ τὴν Γνησίαν Πίστι (Ὁρθὴ Δόξα) καὶ ζῆ συμφώνως πρὸς Αὐτήν.

Ἀποκαλοῦντες τὴν Πίστι μας «Ὁρθοδοξία», τὴν διακρίνουμε ἀπὸ τὸν ψεύτικο Χριστιανισμό· καὶ ἀποκαλούμενοι «Ὁρθόδοξοι» δείχνουμε, ὅτι ἡ Πίστις μας εἶναι ὁ Ὁρθός, Αὐθεντικὸς καὶ Ἀκηλίδωτος Χριστιανισμὸς καὶ ὅτι εἶναι καθῆκον μας νὰ ἐκπληρώσουμε ἐπακριβῶς τὴν Διδασκαλία Του.

Αὐτὴ ἡ «Ὁρθοδοξία» καλεῖται δικαιολογημένα ἔτσι, ἐπειδὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ Ἀλήθεια, μὴ παραδεχομένη πιθανὴ ὑπαρξὶ κάποιας ἄλλης ἀληθείας, καὶ τὸ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ «Μία», γιὰ τὴν Ὅποία ὁ Χριστὸς ὠμίλησε, ὅταν εἶπε: «οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πῦλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 1στ' 18), ἀποδεικνύεται καὶ βεβαιώνεται ἀπὸ πλεῖστα ὅσα σημεῖα ἐκδηλωμένα ἀπὸ τὴν ἰδρυσί Της καὶ ποὺ συνεχίζουσι μέχρι τῶν

ἡμερῶν μας νὰ φανερώωνται στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπως, γιὰ παράδειγμα, τὰ θαύματα ποὺ ἐπιτελέσθηκαν ἀπὸ Ἁγίους ὄχι μόνον τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ἀπὸ συγχρόνους μας, οἱ ὁποῖοι εὐαρέστησαν στὸν Θεό.

Ἔχουμε λοιπὸν κάθε λόγο τὴν ἡμέρα τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ διακηρύσσουμε περιχαρεῖς:

«Αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ Πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν».

2. «Γρηγορεῖτε!»

MENE σταθερὸς στὴν πνευματικὴ ἐγρήγορσι, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζεις πότε ὁ Κύριος θὰ σὲ καλέσῃ ἐνώπιόν Του. Στὴν ἐπίγεια ζωὴ σου νὰ εἶσαι ἔτοιμος κάθε στιγμὴ νὰ Τοῦ λογοδοτήσῃς. Πρόσεχε, ὥστε ὁ ἐχθρὸς νὰ μὴ σὲ συλλάβῃ στὰ δίχτυα του, νὰ μὴ σὲ ἐξαπατήσῃ καὶ σὲ παρασύρῃ σὲ πειρασμό. Ἐξέταζε καθημερινῶς τὴν συνείδησί σου· φρόντιζε γιὰ τὴν καθαρότητα τῶν σκέψεών σου, τῶν σκοπῶν σου.

Ἦπῃρχε ἓνας βασιλέας ποὺ εἶχε ἓναν πονηρὸ γιού. Μὴ ἔχοντας ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἄλλαζε πρὸς τὸ καλύτερο, τὸν κατεδίκασε σὲ θάνατο. Τοῦ ἔδωσε διωρία ἓνα μῆνα γιὰ νὰ προετοιμασθῇ. Ὁ μῆνας πέρασε καὶ ὁ πατέρας κάλεσε τὸν γιού του. Πρὸς ἐκπληξίν του, εἶδε ὅτι ὁ νεαρὸς ἦταν φανερὰ ἀλλαγμένος: τὸ πρόσωπό του ἀδύνατο καὶ στεγνὸ καὶ ὅλο του τὸ σῶμα σὰν βασανισμένο...

«Πῶς ἐγίνε αὕτη ἡ μεταλλαγή σὲ σένα γιγιέ μου;», ἐρώτησε ὁ πατέρας... «Πατέρα μου καὶ κύριέ μου», ἀπάντησε ὁ γιγιός, «πῶς μποροῦσα νὰ μὴν ἀλλάξω, ὅταν κάθε ἡμέρα ποὺ περνοῦσε μὲ ἔφερνε πιὸ κοντὰ στὸν θάνατο;...».

«Πολὺ καλά, γυιέ μου», παρατήρησε ὁ βασιλεὺς, «ἀφοῦ ἔχεις ἔλθει πλέον στὶς αἰσθήσεις σου, θὰ σὲ συγχωρήσω. Ὅμως, θὰ πρέπει νὰ διατηρήσης αὐτὴν τὴν ἄγρυπνη ψυχικὴ διάθεσι γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς σου». «Πατέρα», ἀπάντησε ὁ γυιός, «αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. Πῶς μπορῶ νὰ ἀντιμετωπίσω τὶς ἀμέτρητες προκλήσεις καὶ τοὺς πειρασμούς;...».

Τότε ὁ βασιλεὺς παράγγειλε νὰ φέρουν ἓνα βάζο γεμᾶτο λάδι καὶ εἶπε στὸν γυιό του: «Πᾶρε αὐτὸ τὸ βάζο καὶ μετάφερέ το, διασχίζοντας ὅλους τοὺς δρόμους τῆς πόλεως. Θὰ σὲ ἀκολουθοῦν δύο στρατιῶτες μὲ κοφτερὰ ξίφη. Ἄν χύσης ἔστω καὶ μία σταγόνα λαδιοῦ, θὰ σοῦ πάρουν τὸ κεφάλι». Ὁ γυιὸς ὑπάκουσε. Μὲ σιγανὰ καὶ προσεκτικὰ βήματα, περπάτησε ἀπὸ ὅλες τὶς ὁδοὺς, ἐνῶ οἱ στρατιῶτες τὸν ἀκολουθοῦσαν, καὶ δὲν ἔχυσε οὔτε μία σταγόνα.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ κάστρο, ὁ πατέρας ἐρώτησε: «Τὶ εἶδες λοιπόν, γυιέ μου, καθὼς προχωροῦσες στὴν πόλι;...». «Δὲν εἶδα τίποτε...», εἶπε ὁ γυιός. «Τὶ ἐννοεῖς, τίποτε;...», ἐρώτησε ὁ βασιλεὺς. «Σήμερα εἶναι ἑορτινὴ ἡμέρα· θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχες ἴδει τὰ παραπήγματα μὲ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐκθεμάτων, τὶς ἄμαξες, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ζῶα...». «Δὲν παρετήρησα τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά», εἶπε ὁ γυιός, «ὅλη μου ἡ προσοχὴ ἦταν συγκεντρωμένη στὸ λάδι μέσα στὸ βάζο. Φοβόμουν μήπως ρίξω καμμία σταγόνα καὶ ἔτσι χάσω τὴν ζωὴ μου»...

«Πολὺ καλά, γυιέ μου», εἶπε ὁ βασιλεὺς. «Κράτησε αὐτὸ τὸ μάθημα στὸν νοῦ σου γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς σου. Νὰ εἶσαι ἄγρυπνος γιὰ τὴν ψυχὴ σου, ὅπως ἦσουν σήμερα γιὰ τὸ λάδι στὸ βάζο. Ἀπομάκρυνε τὴν σκέψι σου ἀπὸ αὐτὸ ποὺ θὰ παρέλθῃ καὶ συγκέντρωσέ την σὲ ἐκεῖνο ποὺ θὰ παραμείνῃ αἰω-

νίως. Θὰ ἀκολουθῆσαι ὄχι ἀπὸ ὀπλισμένους στρατιῶτες, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν θάνατο στὸν ὅποιο πλησιάζουμε ὅλο καὶ πὶο κοντὰ τὴν κάθε ἡμέρα ποὺ περνᾶ. Νὰ εἶσαι πολὺ προσεκτικὸς στὴν διαφύλαξι τῆς ψυχῆς σου ἀπὸ ὄλους τοὺς καταστρεπτικὸς πειρασμοὺς.

Ὁ γιὸς ἄκουσε τὸν πατέρα του καὶ ἔζησε εὐτυχισμένα.

«Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε» (Α΄ Κορινθ. 1στ΄ 13)! Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δίδει στοὺς Χριστιανοὺς αὐτὴν τὴν σπουδαία συμβουλή, γιὰ νὰ τοὺς καταστήσῃ προσεκτικὸς στὸν κίνδυνο τοῦ κόσμου τούτου, νὰ τοὺς παροτρύνῃ σὲ συνεχῆ ἐξέτασι τῶν καρδιῶν τους, διότι δίχως αὐτὴν μπορεῖ κανεὶς εὐκόλα νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν καθαρότητα καὶ νὰ σβῆσῃ τὴν φλόγα τῆς πίστεως καὶ νὰ στραφῆ ἀπαρατήρητα πρὸς τὸ μέρος τοῦ πονηροῦ καὶ τῆς ἀπιστίας.

Ὅπως ἀκριβῶς ἔχουμε μία βασικὴ μέριμνα νὰ προσέχουμε γιὰ κάθετὶ ποὺ εἶναι βλαβερὸ στὴν φυσικὴ μας ὑγεία, ἔτσι καὶ ἡ πνευματικὴ μας μέριμνα θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἄγρυπνη σὲ κάθετὶ βλαβερὸ στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ καὶ στὴν ἐργασία τῆς πίστεως καὶ σωτηρίας. Ἔτσι, προσεκτικὰ καὶ παρατηρητικὰ ἐκτίμησε τὶς ἐσωτερικὲς σου ἐπιδράσεις: εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸ ἢ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ πονηροῦ; Φυλάξου ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ κόσμου τούτου καὶ τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων· φυλάξου ἀπὸ τοὺς κρυφοὺς, ἐσωτερικὸς πειρασμοὺς ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀδιαφορίας καὶ ἀπροσεξίας στὴν προσευχή, ἀπὸ τὴν ἐξασθένησι τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης.

Ἄν στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὸν νοῦ μας, παρατηροῦμε χεῖμαρρο διαδοχικῶν σκέψεων καὶ ιδεῶν. Αὐτὸς ὁ χεῖμαρρος εἶναι ἀδιάκοπος· τρέχει

όπουδήποτε καὶ κάθε στιγμή: στὸ σπίτι, στὴν ἐκκλησία, στὴν ἐργασία, ὅταν διαβάζουμε, ὅταν συζητοῦμε. Καλεῖται συνήθως «σκέψεις», γράφει ὁ Ἐπίσκοπος Θεοφάνης ὁ Ἔγκλειστος, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα εἶναι μία διαταραχὴ τοῦ νοῦ, ἓνας διασκορπισμός, μία ἔλλειψις συγκεντρώσεως καὶ προσοχῆς.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν καρδιά.

Ἔχεις ποτὲ παρατηρήσει τὴν ζωὴ τῆς καρδιάς; Προσπάθησε ἔστω καὶ γιὰ λίγο καὶ θὰ διαπιστώσης περίπου τὰ ἑξῆς:

- κάτι δυσάρεστο συμβαίνει, καὶ σὺ ἐκνευρίζεσαι·
- κάποια ἀτυχία ἔρχεται, καὶ σὺ λυπεῖσαι·
- βλέπεις κάποιον πού ἀντιπαθεῖς, καὶ ἐμφανίζεται μέσα σου ἐχθρότητα·
- συναντᾷς κάποιον τῆς τάξεώς σου, ὁ ὁποῖος τώρα σὲ ξεπερνᾷ στὴν κοινωνικὴ διαβάθμισι, καὶ ἀρχίζεις νὰ τὸν ζηλεύεις·
- σκέπτεσαι τὰ τάλαντα καὶ τὶς ἰκανότητές σου, καὶ ἀρχίζεις νὰ ὑπερηφανεύεσαι...

Ἄλλα αὐτὰ εἶναι σαπίλα: κενοδοξία, σαρκικότητα, λαιμαργία, ραθυμία, μνησικακία - τὸ ἓνα στὴν κορυφὴ τοῦ ἄλλου, καταστρέφουν τὴν καρδιά. Καὶ ὅλα αὐτὰ μποροῦν νὰ διέλθουν ἀπὸ τὴν καρδιά σὲ κλάσματα δευτερολέπτου...

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὁ ἀσκητής, πού ἦταν πάρα πολὺ προσεκτικὸς στὸν ἑαυτό του, εἶχε δίκαιο ὅταν ἔλεγε, ὅτι «ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶναι γεμάτη ἀπὸ δηλητηριώδη ἔρπετά. Μόνον οἱ καρδιὲς τῶν Ἁγίων εἶναι ἐλεύθερες ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔρπετά, τὰ πάθη».

Ἄλλα τέτοια ἐλευθερία κατορθώνεται μόνον μὲ μία βαθειὰ αὐτογνωσία, ἐργασία ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἐπαγρύπνησι στὴν ἐσωτερικὴ ζωὴ, δηλαδή στὴν ψυχὴ.

Πρόσεχε!...

Ἀγρύπνα γιά τήν ψυχή σου!...

Ἀπομάκρυνε τίς σκέψεις σου ἀπό αὐτά ποῦ θά
παρέλθουν καί στρέψε αὐτὲς πρὸς τὸ αἰώνιο!...

Ἐδῶ θά εὔρης τὴν εὐτυχία ποῦ ἡ ψυχή σου ἀνα-
ζητᾷ, ποῦ ἡ καρδιά σου διψᾷ!...

«Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος»
(Ψαλμ. ρια' 6)

Ἐπίσημος Συνοδικὴ Πράξις
Διακηρύξεως τῆς Ἀγιότητος
τοῦ Ἱεράρχου Ἰωάννου
Ἀρχιεπισκόπου
Σαγγάης καὶ Σὰν Φραντσίσκο
τοῦ Θαυματουργοῦ
τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς

Ο ΘΕΑΡΕΣΤΟΣ βίος καὶ ὁ αὐστηρὸς ἀσκητικὸς ἀγὼν διέκρινον τὸν μέλλοντα Ἱεράρχην Ἰωάννην ἐκ νεότητος αὐτοῦ. Εἰς τὴν Καθέδραν τῆς θεοφρουρήτου πόλεως Σαγγάης ἐπεκαθέσθη ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἐκτὸς Ρωσίας ἐν ἔτει 1934, εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ὀκτῶ ἐτῶν, καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ δεκατέσσαρα ἔτη, ἕως ὅτου ὁμοῦ μετὰ τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ ποιμνίου ἠναγκάσθη νὰ ἀπομακρυνθῇ ἐκ τῆς Κίνας, ἐξ αἰτίας τῆς ἀρπαγῆς τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν. Μετὰ παρελθουσιν ἑνδεκα ἐτῶν διοικήσεως τῆς Ἐπαρχίας Βρυξελλῶν καὶ Δυτικῆς Εὐρώπης, τὰ τελευταῖα τρία καὶ ἡμισυ ἔτη τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Σὰν Φραντσίσκο καὶ Δυτικῆς Ἀμερικῆς.

Καθ' ἅπαντα ταῦτα τὰ ἔτη, ὑποτασσόμενος πνευματικῶς εἰς τὴν ἄνωθεν καθοδήγησιν, μὴ φειδόμενος τῶν δυνάμεων αὐτοῦ, ἀνακαινιζόμενος δὲ διὰ

τῆς καθημερινῆς μεταλήψεως τῶν Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, ἐπετέλεσε τὴν διακονίαν τοῦ ἀρχιποίμενος καὶ ἀσκητοῦ, ἀπονεκρῶν τὴν σάρκα διὰ τῆς ἀρνήσεως τῆς ἐπὶ κλίνης ἀναπαύσεως, καὶ τοῦ ἱεραποστόλου, εὐρύνων τὴν καρδίαν αὐτοῦ πρὸς πάντα τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς, ἀναλόγως δὲ χωρούμενος εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐκζητούντων τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν ἀνθρώπων. Τὰ θαύματα ἰατρείας καὶ τὸ προορατικὸν χάρισμα κατεκόσμου τὴν ἐπίγειον αὐτοῦ ζωὴν ἕως τῆς ἀνωδύνου αὐτοῦ ἐκδημίας εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Πανάγνου Θεομήτορος, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνης Αὐτῆς «Παναγίας τοῦ Κούρσκ», τῆς Ὁδηγητρίας τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς.

Ἐν ἔτει 1993 ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, συνελθοῦσα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Παναγίας τῆς Λέσσα ἐν Γαλλίᾳ, ὑπὸ τὴν σκέπην τριῶν θαυματουργῶν Θεομητορικῶν Εἰκόνων, ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπιτελεσθῆ ἡ εὐλαβῶς προσδοκωμένη εἰς διαφόρους χώρας τῆς Διασπορᾶς, ὡς καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν πατρίδα, Διακήρυξις τῆς Ἁγιότητος τοῦ Ἱεράρχου Ἰωάννου. Τὸ Φθινόπωρον τοῦ 1993 ὁ ἔλεγχος τῶν Ἱερῶν αὐτοῦ Λειψάνων, ἀπέδειξεν αὐτὰ ἄφθαρτα.

Συνηγμένοι κατ' αὐτὰς εἰς τὴν θεοφρούρητον πόλιν τοῦ Σὰν Φραντσίσκο, κατὰ τὴν ἐπέτειον τῶν διακοσίων ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐμφυτεύσεως τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ Ρώσων ἱεραποστόλων εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, ἡμεῖς, οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἐκτὸς Ρωσίας, μαρτυροῦμεν περὶ τῆς ἐνταῦθα ἐπιτελεσθείσης ἐκκλησιαστικῆς Διακηρύξεως τοῦ Ἱεράρχου Ἰωάννου τοῦ Θαυματουργοῦ, τῆς Σαγγάης καὶ τοῦ Σὰν Φραντσίσκο.

Κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς Διακηρύξεως, Παρασκευῆν 18ην Ἰουνίου, μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν

τὴν τελεσθεῖσαν ὑπὸ ἑπτὰ Ἀρχιερέων, ὁμοῦ μεθ' ἐξήκοντα τριῶν Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων συλλειτουργῶν, ἐτελέσθη Μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ Ἱεράρχου Ἰωάννου, τῶν χειροτονησάντων αὐτόν, τῶν γονέων, συγγενῶν καὶ πνευματικῶν τέκνων αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν 3ην μ.μ. τέσσαρες Ἀρχιερεῖς ὁμοῦ μετ' ἄλλων Κληρικῶν, εἰσελθόντες εἰς τὴν κρύπτῃ ἐνθα ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου, ἐτοποθέτησαν τὰ Ἱερά αὐτοῦ Λείψανα, ἐνδεδυμένα ἀρχιερατικὰ ἄμφια, εἰς τὴν νέαν διακεκοσμημένην λάρνακα καὶ τὰ μετέφερον ἐν λιτανείᾳ εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναόν, ἐν ᾧ εἶχεν ἐτοιμασθῆ εἰδικὸν κουβούκλιον, καὶ ἀπέθεσαν τὴν λάρνακα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ.

Εἰς τὰς 4.30' μ.μ. ἅπαντες οἱ παρόντες Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρωθιεράρχην Μητροπολίτην κ.Βιτάλιον, ἐτέλεσαν τὸ τελευταῖον Μνημόσυνον τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου, πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐλπίδος, ὅτι θὰ ἐλεήσῃ καὶ ἡμᾶς ὁ Κύριος διὰ τῆς προστασίας τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ.

Ἀμέσως ἤρχισεν ἡ Ἀγρυπνία τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἱεράρχου Ἰωάννου. Κατὰ τὴν Λιτὴν μετεφέρθησαν τὰ ἱερά Λείψανα γύρωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν περὶ τοῦ νέου Ἁγίου Ἱεράρχου Ἰωάννου, καὶ δὴ εἰς τὸν Πολυέλεον, παρίσταντο δώδεκα Ἀρχιερεῖς, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρωθιεράρχην τῆς Ρωσικῆς Ὑπερορίου Ἐκκλησίας Μητροπολίτην κ. Βιτάλιον, ὁμοῦ μετὰ τοῦ συλλειτουργοῦντος Μητροπολίτου τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου κ. Βλασίου.

Ὁ Σεβασμιώτατος Πρωθιεράρχης ἡμῶν Μητροπολίτης κ. Βιτάλιος ἠνοιξε τὴν λάρνακα, ἅπαντες προσεκύνησαν γονυκλινῶς καὶ ἔψαλαν τὸ Μεγαλυνάριον τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου.

Μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Κανόνος, ἤρχισεν ἡ προσκύνησις τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Ἄπαντες εἶδον τὰς ἀκαλύπτους χεῖρας τοῦ Ἁγίου μέσῳ τοῦ ὑαλίνου σκεπάσματος τῆς λάρνακος. Οἱ πιστοὶ προσεκύνουν ταυτοχρόνως καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευρὰς καὶ δύο Ἀρχιερεῖς ἔχριον αὐτοὺς μὲ ἡγιασμένον ἔλαιον, ἕτεροι δὲ Πρεσβύτεροι διένεμον εἰκόνας τοῦ νέου Ἁγίου. Ἡ προσκύνησις συνεχίσθη ἕως τέλους τῆς Ἀγρυπνίας.

Μετὰ μικρὰν διακοπὴν, τὸ Σάββατον 19ην Ἰουνίου, ἐτελέσθησαν κατὰ συνέχειαν τρεῖς Θεῖαι Λειτουργίαι (ὁ Καθεδρικὸς Ναὸς εἶναι τρισυπόστατος). Ἡ πρώτη, ὑπὸ ἐνὸς Ἀρχιερέως, ἤρχισε τὴν πρώτην πρωΐνήν. Ἡ δευτέρα, Ἱερατικὴ, καὶ ἡ τρίτη, πολυαρχιερατικὴ, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρωθιεράρχην. Εἰς τὴν πρώτην Θεῖαν Λειτουργίαν ὁ λαὸς ἔψαλε σλαβονιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ, εἰς τὴν δευτέραν χορωδία ἐκ τῶν ἐνόντων, εἰς τὴν τρίτην αἱ δύο χορωδίαί τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ. Εἰς ἀπάσας τὰς Λειτουργίας συμμετέσχον δεκατέσσαρες Ἀρχιερεῖς, ἑκατὸν τρεῖς Ἱερεῖς καὶ τριάκοντα ἕξ Διάκονοι. Ἔτεροι εἴκοσι Κληρικοὶ ἦσαν παρόντες, μὴ συλλειτουργήσαντες.

Εἰς τὴν πρώτην Θεῖαν Λειτουργίαν μετέλαβον τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων περίπου τετρακόσιοι, εἰς τὴν δευτέραν περίπου διακόσιοι ὀγδοήκοντα καὶ εἰς τὴν τρίτην περίπου ὀκτακόσιοι. Τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, τῆς Αἰθούσης καὶ τῶν πέριξ χώρων ἦτο ἀναρίθμητον. Ὁ δρόμος ἦτο ἀποκεκλεισμένος. Ἡ κίνησις τῶν αὐτοκινήτων μετεφέρθη εἰς ἄλλας ὁδοὺς. Ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ καὶ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Γυμνασίου ἐτοποθετήθησαν δύο τεράστια τηλεοπτικὰ ὀθόνη, αἱ ὁποῖαι μετέδιδον τὰ ἐν τῷ Ναῷ τελούμενα.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Πρωθιεράρχου, ἐκκίνησε μεγάλη πομπὴ περὶ ὃχι μόνον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, ἀλλὰ καὶ ὄλου τοῦ οἰκοδομικοῦ τετραγώνου.

Οἱ Κληρικοί, οἱ φέροντες τὴν λάρνακα μὲ τὰ Ἱερὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἐνηλλάσσοντο. Εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα ἐγένετο εὐλόγησις διὰ τῆς Εἰκόνης τοῦ Ἱεράρχου καὶ ραντισμὸς δι' Ἁγιασμοῦ. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸν Ναόν, ἅπαντες γονυκλινεῖς ἀνέγνωσαν τὴν εἰδικὴν προσευχὴν/δέησιν πρὸς τὸν Ἅγιον σλαβονιστὶ καὶ ἀγγλιστί.

Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσαν εἰς μεγάλην αἴθουσαν κοινὴν τράπεζαν, ἀνεγνώσθη πανηγυρικὸς λόγος εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, συντεθεὶς ὑπὸ ἐνὸς φοιτητοῦ τοῦ Θεολογικοῦ Σεμιναρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς Τζόρντανβιλ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ λάρναξ, ἡ περιέχουσα τὰ Ἱερὰ Λείψανα, ἐτοποθετήθη ἐντὸς τοῦ καλλιτεχνικοῦ κουβουκλίου εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ Ναοῦ τὸ ἀπόγευμα, πρὸ τοῦ Ἀναστασίμου Ἑσπερινοῦ.

Τοιουτοτρόπως ἐπετελέσθη, πρὸς δόξαν Θεοῦ, ἡ χαιρετιζομένη πανταχόθεν μετὰ πολλῆς κατανύξεως ἐκκλησιαστικὴ Διακήρυξις τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱεράρχου Ἰωάννου τῆς Σαγγάης καὶ τοῦ Σαν Φραντσίσκο, τοῦ Θαυματουργοῦ, οὗτινος ἡ μνήμη ὠρίσθη νὰ ἐπιτελῆται τὸ ἐγγύτερον τῆς 19ης Ἰουνίου Σάββατον, ἐφ' ὅσον ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Ἰούδαν.

Διὰ ταῦτα εὐχαριστοῦμεν τὸν θαυμαστὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐν Ἁγίᾳ Τριάδι δοξαζόμενον, ἐναποθέτοντες ἑαυτοὺς, τοὺς συμπατριώτας ἡμῶν, ὡς καὶ ἅπαντας τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, εἰς τὴν Προστασίαν τῆς Παναγίας Δεσποίνης

ἡμῶν Θεοτόκου, τῆς Ὁδηγητρίας τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, τὰς πρεσβείας τοῦ νῦν ἀνακηρυχθέντος Ἁγίου τοῦ Θεοῦ Ἱεράρχου Ἰωάννου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν!

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας
† Μητροπολίτης Βιτάλιος

καὶ τὰ Μέλη Αὐτῆς:

- † Ἀρχιεπίσκοπος Δυτικῆς Ἀμερικῆς
καὶ Σὰν Φραντσίσκο Ἀντώνιος
- † Ἀρχιεπίσκοπος Συρακουσῶν
καὶ Ἁγίας Τριάδος Λαῦρος
- † Ἀρχιεπίσκοπος Σύδνεϋ, Αὐστραλίας
καὶ Νέας Ζηλανδίας Ἀλύπιος
- † Ἀρχιεπίσκοπος Βερολίνου καὶ Γερμανίας Μᾶρκος
- † Ἐπίσκοπος Μπουένος Ἀῦρες, Ἀργεντινῆς
καὶ Παραγουάης Ἰωάννης
- † Ἐπίσκοπος Τσερνομόρσκ καὶ Κουμπὰν Βενιαμίν
- † Ἐπίσκοπος Μανχάτταν Ἰλαρίων
- † Ἐπίσκοπος Ἐρίε Δανιήλ
- † Ἐπίσκοπος Σηὰτλ Κύριλλος
- † Ἐπίσκοπος Βοστώνης Μητροφάνης
- † Ἐπίσκοπος Βεβέϋ Ἀμβρόσιος

19 Ἰουνίου 1994 ἐκκλ. ἡμερ.

Τῷ δὲ Θεῷ
τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
δόξα, τιμὴ, προσκύνησις
καὶ εὐχαριστία.
Ἀμήν!

